

Mascotte

MET FOTO'S

SEX -beurs
IN KOPENHAGEN

Voor alle MASCOTTE lezende:
Doe zoals hij en begin 1970 met een schone start

De Mascotte MAGAZINE

NEDERLAND

MET EXTRA BIJLAGE ƒ 1,75

BELGIË 17 Fr.

DRUK EN UITGAVE A.T.H.

POSTBUS 997 - ROTTERDAM

(Dingeschikt voor 16-jarigen den 10 [14])

— Een nederdans
hooft zo de wereld
ingresseer, zul je
klaaren. Zul ik die
schatzige rose pol-
sok uittrekken en
dan verder niks, of
zul ik het eens
proberen met dit
doorzichtige nacht-
hemdje? Altijd een
moeilijke beslissing
voor een vrouw die
van beworen af weet
dat het geen gekke-
ren, maar toch
steeds weer lang-
zaam veroverd
wil worden.
Het voorstel heeft
hui er net zo moe-
lijk maar om zich op
de juiste manier aan
te kleeden, als de
een haar uit te klei-
den. Een leuk spel-
letje, dat gevaren en
nemen, tenzij je
toch alvast hetzelfde
in de hut heeft
beklapt.

III DE VOORPLAAT

Om ook met MASCOTTE in de
kersttijd te blijven, een extra-
kersttijd surprise bij de boeket.
Als je zo's brilige vrouwelijke
charme tussen de kerstgeschen-
ken aantreft, begin dan maar on-
tij met een winterlaagje. Met
Sarah Heyazar kom je de winter
einde wel door, zelfs zonder bon-
netje!

Sousdaddes worden meer en
meer populair in deze tijd. Hier-
bij als je nu een dag van hard
werkken een paar zutjes heim-
maal kan bekomen. Een soet
sousdadd is eigenlijk een duik in een ijzaksel metteje om dan
lekker warmteken in een hou-
tige schaarse bij een brandend
haardvuur. Geen hinderlijke klei-
ding, geen rommende gewoelen,
indrennen heimmaal maakt en paar
zutjes bij elkaar zitten. Na zo's
sousdadd met gezellige mensen
weet je pas wat je als klein waard
bent en als er dan ook een
meisje als Lille bij is...

KUNST OF PORNODRAFET

Twee Britse artiesten dringen in moeilijkheden te staan door een groepje normaal gezinde jongens in Radar Fry niet uit van Paul Friesema schildert grote doeken van aktiefilms en verschildeerde kostuum in verschillende houdingen en Radar Fry maakt van de doeken reprodukties op kleine kaarten, waarbij een laukje verschilt van een koncept.

Paul, een 25-jarige artiest, getrouwd en drie kinderen, schijdt al jaren. Zijn doeken vallen ver gevallen en worden dan ook praktisch niet verkocht. Drie jaar geleden begon hij met het combineren van twee zaken die hem naarmate het hart liegen: vrouwen en seks. Sindsdien vliegen zijn doeken de deur uit. Pauls vrouw vindt het fantastisch, het grote publiek niet. Vanaf 1955 heeft hij nu al meer dan 100 schilderijen verkocht en hij kan nu gewoon niet meer schilderen krijgen.

Onlangs hield hij een tentoonstelling van zijn werken; een nachtmarkt eigenaar met acht tafels daar heel Londen deed onmiddellijk een bed en na de eerste dag werd de tentoonstelling al opgepakt.

In de eerste plaats omdat de politie officieel opdracht gaf de tentoonstelling van dergelijke afbeeldingen in het openbaar te sluiten en in de tweede plaats omdat toch alle doeken al verkocht waren! Naar het origineel van Paul's schilderij maakt Radar Fry kleine visitekaartjes met aktiefilms. Deze kaartjes vliegen de deur uit, dank zij de oprukkende afbeeldingen en de pakkende titels, zoals „En nu een kus”, „Wees de mijne — vanavond”, „Wees de mijne — op alle manieren!“ Eigenlijk waren de kaartjes bedoeld voor Valentijn-dag, maar de vraag bleef normaal doorgaan en vandaag gaan er op een dag zo'n vijfhonderd pakketjes van den kantoor de deur uit.

Een gedane nudisteshow door de nausses heeft werd gepresenteerd in de „Sir-London-Cub“ van Berlijn op 26 augustus van dit jaar. Een dure boetiek had de zaak afgelijnd om hier een exclusieve clientèle in de gelegenheid te stellen zich een oordje te voorzien over de verschillende modetijden die burgers of kertens tijd in en om gevoerd zijn. Immers, stond er grijp een modetijd terug op iets uit het verleden, telkens voor wordt een oude stijl geïmderneerd en aan de hedendaagse levensgewoonten aangepast. Via de Renaissance kwam de Bonnien-Olyp stijl en van dichtge zette men beginnen weer naakt. Hierboven de openingsscène, waarbij Adam en Eva in elke verdiende zin, terwijl hetzelfde paartje in deelde kantzaam ook de show afslot met een schot uit de musical „Hir“.

SEKS-KOFFIE IN STOCKHOLM.

Af u voor zaken voorbij in Stockholm moet zijn, loop dan eens een gezellig seksshop binnen. Het geft niet hoe last of hoe vroeg, de koffie moet er altijd koud en la gegrondend veta. De bediening is er letterlijk uitstekend, want de serveerster een topless en dragen overtuigende volpyn. Elk var is er een naakt-show te zien en de losstafel is gevuld met een overvloed van sekssades en tijdschriften. Mochte u belangstelling hebben een of meer tijdschriften mee naar huis of kantoor te nemen, de sekss-boetiek bevindt zich echter in de zaak.

Gedacht niet dat hoopte, is, ondertond — die hooch, want bij de aankomst van zo'n charmante uitstalling zou je in alle opwinding haast nog de Venetiaanse vingers niet

nacht op het kas- teel

In oktober bracht de schrijver een bezoekje aan de zetkunst in Kopenhagen. Van ons tot hem was daardie hij rond. Na afloop dronk hij een paar glaasjes aquavit, vandaar...

Het kasteel lag verscholen tussen de bomen in een verlaten landstreek. Het dichtbijzijnde dorpje lag nog veriger zeven kilometer verder. De enige huizen van het kasteel waren een oude boer en boerin, die een klein bedoeminkje hadden, dat tot het grondgebied van het kasteel behoorde.

Vóór leverde het bedoeminkje niet meer op, daardoor waren de pachters zo oud, de boer was al drieën zestig. Ze bleven op en achter alleen vanwege de traditie. Al jaren en jaren hadden de vader van de boer, de vader van de vader van boer en ga zo maar door de grond van het kasteel bewerkt. Deze boer was echter kinderloos en binnenkort zou zijn geslecht dus wel uitsterven. Het zag er niet naar uit, dat er dan een nieuwe boer op de zielte ondervallen grond zou kunnen te werken.

De eigenaresse van het kasteel was freule Henriette Juste Duursma, afstammeling van een oud adellijk Waals geslacht. Freule Henriette, in de wandeling „de frule“ of „freule Jetta“ genaamd was, een slanke figuur van wif. Een ander woord is hier niet op zijn plaats. Ze was gezegend met een paar benen als heupen en

haar dij-oefening zal iets geweest zijn als uw middel, als u tenminste niet te mager bent. Verder had ze een paar stevige billen, denkt u eens aan de paarden, die in ons land weleens de bewerkskarren plakken te trekken, en haar grootste charme (?) waren een paar enorme borsten. Deze hangers hadden een dermate grote afmeting aangenomen, dat de weinigen, die freule Jetta boer kenden altijd over haar spraken als Freule Busto de voss. Voor diegenen onder u, die niet zo goed in Frans zijn, letterlijk vertaald betekent dit knuffel. Waarschijnlijk bedoelde men hiermee een flinke lossemaar, maar om der wille van het rijm, het is uiteraard maar een kleine sprong van Juste Duursma naar Busto de voss, werd zou hier half. Maar geloof me, beide mensen, het zou een vreselijk mismatch kalf zijn, dat met zulke buste de wed in moet!

Er gaan over freule Jetta heel vreselijke verhalen rond. De één mag grikker dan de ander. Zo wordt beweerd, dat wel, ik mag niet dat het voor in dat freule matzen baat sia de pest. Tien ze een klein meisje was baat ze niet, zo zegt men, haar hart verloren aan de

duivel. Ja, het goede mens heeft Saitan nooit ontmoet, maar ze werd strafbaar veroordeeld op een tekening van hem uit de kindertijd. En nu zegt men, dat freule Jetta in plaats van met een klein haarspoede 'n nachts niet een vurige hok doet, omdat die het meest overeenkomst met de duivel zou vertonen. Anders tegenover staat, dat het geen hok is, maar dat de freule soms een nechtelijke broek brengt aan de stolpen en dan grote aandacht heeft voor Bertus de ziel.

Hoeveel freule Jetta slechts ruglengte als niet ons verhaal te maken heeft, wilde ik haar toch graag aan u voortellen.

Nog, het gaat hier meer om het nechtje van de freule, Anne Gilbert. In tegenstelling tot haar tante, een prachtig vrouwtje, dat als het ware is geschapen voor de helle.

Ons Anne draait het hele bestaan van Kasteel Duivresou.

Anne is door tante Jetta opgedekt tot gastvrouw — in de ruimste zin van het woord.

Tante heeft haar een uitstekende opleiding doen genieten, in de havenwijk van Tanger, op de Kleepbergh in Hamburg, in Soho te Londen en zelfs een stage in de harem van Koning Siam.

Kasteel Duivresou is dan ook een borgdael voor het betere geslacht. Hier staan geen mannetjes met a.o.w. gell te gheren naar een aigrefeitje en in een donker steegje. Nee hier komt de upper-ton in een ball of in een Mercedes de oerlijst op. Maar het doel is hetzelfde.

De inrichting van kasteel Duivresou is uiteraard klassiek. Alle kamers — en dat zijn er vele — zijn voorzien van een groot bed in Louis Quinzeestijl, een marmeren bad en een sofa met fluweel. De kamers hebben alle een eigen welluidende naam. Er is de Du Barnyszaal, de Pompeiaanszaal, het Josephine en de Beschaarzaappaartement, etc. etc.

De clientèle bestaat uit diplomaten, groot-industrielen, scheepsmagnaten en personen van koninklijke huizen. De meesten komen uit alle windstreken. Tante Jetta gaf enkele malen per jaar op reis om kleuren voorraad in te slaan. De kous is dan ook gewend. Wil u een Japansch uit Kyoto? Ze is er en heeft Theebloesem. Wat zegt u, heeft u

lever een Yemenitische? Fatimah Yarkoni demonstrert graag een zomerlijke buikdans en wat daarbij hoort voor u in de Esopartzaal. Voor de dans is er dan Wagali Danfrouw uit Tangier of Shango uit Kamer en voor de heren die van verandering van spijz houden is er bijvoorbeeld Ali ben Yessouf uit Marakesh of een paar aanzende Griekse Apollo's.

U niet het, kasteel Duivresou heeft een grote broedkollekts.

Anne heeft de leiding over het „gewone“ werk. Tante Jetta zwart de scriptie over de keldergewelven. Boven de ingang hangt een prachtig bord „Château De Sade“. En de utschting doet huishouders waterstaan. Aan één wand hangen allerlei zwepen en kanwassen. Van kerken nemen het toponym niet knopen en mensen niet spikkelpunten. Er zijn duinachroeven voor grote en kleine dames. Er is een instrument om red te breken, in de Middeleeuwen een galhouchoed om dadel en lemand naar de andere wereld te helpen en meer van dergelijk maritiem werk.

Hou ik dit allemaal voor? Wel ik werk ook op het kasteel. Ik ben cincas. Mijn opdracht is het verwardspion van films. Sexfilms leveren veel wijn op. Er zijn meesten, dat er duizend guldens voor over hebben om te zien hoe Thomblomme wrijft genomen door drie kerels tegelijk.

Om het filmen wat te vergemakkelijken heeft tante Jetta, die een zeer vindingrijke vrouw is, in alle kamers spiegels laten aanbrengen, die een prachtig beeld geven van de gebeurtenissen in de betreffende kamers. De spiegels zijn namelijk aan de andere kant gespiegeld.

Meer waarom past u niet eens met me mee een kijkje nemen. Ik zal u graag rondleiden. We hebben een grote groep Turken, Amerikanen en Kysters in huis en wie weet wie er nog allemaal kunnen komen kopen.

Leiden we afgesproken, dat u ons acht uur hier bent. Dan is er nog wel bijna plek te beleven, maar anders zouden die gasten u een kussen en zich afvragen wat u doet. Wat u dat komt? Ach niet veel. Hollandse guldens die u kan bij al gevreden.

Zo dan ga ik nu eerst een hapje eten. Tot straks dan.

Leuk, dat u allemaal gekomen bent. Het is nu half negen en over ten wurpje is alles in volle gang.

Waar wilt u het eerst naar toe? Oh weet dat niet? Wel laten we dan bij het begin beginnen. De Du Barnyszaal op de eerste verdieping. Dames en heren, niet zo dragen. U komt allemaal aan bed, hier door de spiegel ziet u een soch volkomen onberispel wijnzakje Annabelle Rossini uit Parigi. Ze maakt zich daar voor Saar bezoeker, een Russische diplomaat. We zagen een knappe bruntje, die in een minuscule broekje door de keizer huppede. Ze begoot zich uit een fles met één of ander parfum, wiste zich onder de oksels en schoor nog wat haartjes weg. Vervolgens liep ze naar een kist, opende hem, deed de bandurierder aan, die erachter was verborgen en ging op bed liggen. De armen achterhoofd in haar hals. Plotseling zagen we haar lichaam roepen. De deur ging open en een man met kommaartige Slavische gelaatstreken trad binnen. Annabelle had het laken diskreet tot haar hals opgetrokken. De man begon zich te ontkleden. Hij was een rizige man, hier en daar wat se dikkere, maar toch niet onaantrekkelijk.

Hij had een koene duur op het bed, rukte het laken weg en begon het meisje aan alle kanten te bestoten, te stieren en te likken. De goede man was buiten zijn doordewezen, want binnen vijf minuten kwam hij klaar, droegde zich om en ging slapen.

Ach ja, zet onze oppieder, die Russen houden van opschieten. D'r is, d'r is een kiste in klos.

Komt u mee dames en heren, dan gaan we een gaagje vender. Daar is een studio voor parsnaphotografie foto's, verdiende hij ons. De mensen kunnen hier foto's van de modellen maken. Ze geven zelf de poses aan. Ik film het geheel en heb dan de fotograaf gedolografeerd, een aardig gegeven zoals u zult.

Het was indertijd een uiteraardig gezicht. Twee knappe jongensmannen keerden kennelijk terug naar hun jeugd. Ze speelden met elkaar als twee grote knaapjes. Gedenk hun verbeelijkt gezichtjes, was het 'n aangename begeleid. Een eindje verderop was een heer met een sterk vergroot geslachtdeel bezig met een dame, die op haar buuri weer genomen werd

door een woeste neger. Dat is Shango, dijnmas en heren. Zoog van een stamhoofd uit Kenia. Een uitstekend fotomodel.

Twee dames speelden met een ketka en een andere haer deed het gewoon uit de hand.

Indertijd een uiteraardig gezicht. Het zouden bestuk leuke kousjes worden.

De volgende spiegel was de Nereid. Hier kregen we een levend schilderij te zien. Een grote trappel in Romane gewoog geklede mannen, in enkele hier niet beter! mannen, vrouwen, knapen en matjes plagen en elkaar alle onthullende handelingen en daden alle ramsten, die tegenwoering door vele speciaal voor neuzen worden aanbevelen.

Nu een kwartierje geleden te hebben zitten kijken, gingen we weer een spiegelje vender.

Het was inmiddels tegen middernacht.

Door de volgende spiegel zagen we een knappe jongeman voor een toffe tafel zitten. Hij begon niet een werkbrauwenpenseel zijn gespiegeld wekkersnusje bij te bekijken. Een prachtig boegje van een graffinser model.

Vervolgens plakte hij een paar

— Kijk, spelen ouwe Uitstaande kousen je hier voor de kindertjes...

lange neriswimpers aan en beacht ogeneschaduw op. Een gouden lijntje langs de wimpers, wat巧kose daarsbeven en wit onder de boog van de wenkbrauwen. Een kastanjeerde pruik compleeteerde het gehele.

Van een bijzonder goede partij bij een klas, met vulling en bond deze era. Een zeegroene avondjurk maakte de theetmorose rood. Wat steraden en moevocht was klas.

Dat is Constance, onze ladyroozen, verkleedde de cineast. Hij komt uit Amsterdam en viert hier trouwens als enterpreneur. Kijkt u maar. De jongeman was achter een religieuze gauw staan en een stuk of twintig gasten kwamen binnen. Men ging zittend aan tafeltjes zitten en bestelde een drankje.

En orkestje begon te spelen, het religieuze werd opgetrokken en in een diffus licht trad Constance voor het voetlicht.

Er klonk een daverend applaus. Met een stem als Hildegard Knef zong hij: „Ich bin von Kopf bis Fuß auf Liebe eingestellt!“

Op verzoek zong hij nog het schone lied van Johanna en eindigde met Agnes mol. En had met een zeer gevoelige tekst. Constance had een smeltingsblik op een Grieks schaapsmagnaat geworstd en zong „Après mol you can have him, till he melts like the sugar in your tea!“ Daarbij kreeg hij de jonge Griek aan deel bij. Constance, de thee was an so onaangenaam heet!“

Dames en heren, dan gaan we nu naar het sightact kijken.

De speciale show van de chörlaine, madame Juste Dutreuil in de mariekes van Château de Sade.

Het schouwspel dat we toen voor geschouwd kregen zullen we niet echt verpeten. We keken kunnen in de hiel.

Het hele gewelf was speelkunst verlicht door fakkels en houten vuren aan een galg hang een onthoofd lijk. (Nén zegt dat het echte zijn!) Een knappe jonge vrouw hing aan kettingen aan houten tenen opgehangen. Haar haren rasten bijna de grond. Een woeste man sloeg haar met een zweep, dat de striemen op haar huid stonden. Het geel en gekrijs was niet om aan te horen.

Een lange neger was doende met een paard en kwam verrukt klas. Dele Chinezen, met wrede grinsen

hadden een meisje van ongeveer vijfentwintig jaar op een tafel vangetrokken en brachten haar met veren in extase. Ze krochelden en streelde haar overal. Toen ze lag te kroekelen van geheid werd ze op ruwe wijze door het drietal mishandeld. Toen Bumrizer die klas was kwam nummer één weer en zo ging het een tijdje door. De naam anndals m'n poche ik voor de potente van de Chinese! Ik zal eens wat meer bazuin gaan doen.

Nu komt de finale, flinterdik onzegda. Stilte graag.

Op de glas van de jassende vlammen na, werd het aardewerk in de gewelven. De muziek zwol aan tot een cacofonie van geluiden. De plaat „Je tâche, non mon plus“ van Serge Gainsbourg, die door de Paas is verboden en door vele radio-aproepen wordt gehyponet, was in vergelijking met de geluiden, die uit de luidsprekers spuwden kinderkarmozieke. De echo's van de gewelven weerspieelden de grote kreten, de amperende gillen van maagden die doortooid werden, het kurrend gelach van een vrouw die haar hoogtepunt nadert en het hete, geile geling van mannen die klas konden.

Drie als duivels verklede negers sloegen op trommels en plotseling ging er een stuk gewelf open. Daar de opening kwamen vier in kapaudenverf geklede meisjes, die een woonuitzinnende leeuw aan een ketting meevóerden. Ze gingen rond een podium zitten. Op het podium lagen op de vier hoeken vier beeldhouders Aziatische mensen die werden genomen door van Arabieren met onstellend grote geslachtsdelen. Plotseling stonden vier andere „duivels“ Tante Jetta binnen. Tante Jetta was geheld naakt, haar hele lichaam was blauw van striemen en overdekt met wonden, haar hand stak gezogen en gekneusd door zweepslagen. Op haar gezicht een trek van opperste verwroging.

Een toos werd om haar haar gebonden, kettingen gingen aan haar armen en benen. De duivels draaiden aan ketten en beide Jetta werd een halve meter van de grond gehesen. Toen gingen de trommels dreigend roffelen en een als Kossak geklede man, waarschijnlijk Wassili Damirov uit Tsjekken, voerde een woestuindende, kwijsende bak met grote borrens bin-

nen. Tante Jetta begon te hijgen en te stotteren.

De bok rook eens, begon haar te likken. In de tafels lag beide Jetta te kronkelen van genot.

Tante Jetta was nog steeds in extase. Na de bok kwamen de duivels en toen ook nog de Arabieren, die de mensen op het podium lieten liggen voor wie ze waren. Plotseling liet Tante Jetta een grote schreeuw horen, kwam half overeind en wees op mij. Ja hoor

op mij. Ze wankte me, dat ik ook moest komen. Toen werd ik wakker. Ik had een droom gehad. Een nacht.

Gelukkig heb ik daarna nog een paar uurtjes kunnen slapen. De volgende morgen ben ik zo vlug mogelijk uit het hotel verdwenen, op weg naar het vliegveld, naar huis. Tante Jetta hoopte ik nooit meer te ontmoeten.

***

MASKOTJES

Dotje stond voor het bassin waar een leverengroep uitgevoerd af en toe proestend en snuivend uit het water opdoet. Het merkwaardige der inzwerende Dotje in hoge mate en toen een oppasser zag aankomen, klampte ze hem aan.

— Mijnheer, vroeg ze, is het mogelijk een momentje van een vrouwtje?

Hoogst verbaasd keek de oppasser haar aan, kreunde eens achter zijn oor en zei heel lachend: „Maar juffrouw, dat kan toch eigenlijk alleen maar een ander uitgevoerd interesseren?"

Een Amerikaan is op bezoek in Nederland. Kruis kruis trekt hij door het land en doet daarbij een merkwaardige ontdekking: Een relatie die hem vraagt hoe hij het hier vindt vertelt hij dat ook, dat het hem oppervallen is dat er in ons land zo weinig mensen zijn die in de „business" zitten.

— Welkom, zegt de relatie, dat klopt. Als die zogenaamde nieuwe business-mannetjes van jullie alleen maar schier slot en grendel!

— Ik heb zo'n gevoel dat we een gezellig en lieve feestje gaan krijgen.

● De lang gestelde maskotjers was dan eindelijk in zijn kraag gespreten. Hij had zich verleed als vrouw.

De hoofdinspecteur was zeer verbaasd over de rechercheur die nu boef in de kraag gezet had en een wille gracie wietet hoor hij er in poalgang was een vrouw als man te herkennen.

— Och, heel vervroegd inspecteur, zei de politieën. Ik heb door een dubbele wondoorbraak; toen zag ik meens een dame die zwaar in de stalage te kijken langs een chique maskotje liep en toen dacht ik: hoi, dat kan niet! —

● Komt een nog jonger man de kapperzaak binnen, hangt zijn jas op de kapstok, gaat in de stoel zitten en zegt:

— Scheuren grasz!

— Alsjeblieft mijnheer, zegt de kapper, pak ik een moeile worte doek, droogt hem sterlend en volkonding om de hals van de jongeman, neemt een soepje, zet het niet aan, pakt de krant en gaat zitten lezen.

— Waar werkt u nog op? vraagt de klant na vijf minuten als hij niet dat de kapper tevergaan in de krent verbleft is.

— Op de beurdi grizt de kapper.

● Men sprak er over dat opvallend veel vrouwen grizt en gang hebben met aanzienlijk oudere mannen.

— Ja, ja, dat een van de aantrekkelijkste, daar west ik alleen van. Nouw nou mijn grootvader, ordende zijn hoge leeftijd kon hij alle vrouwtjes krieken die hij hebben wilde en het moesten ja, hij nam ze nog ook.

— En hoe was de gezondheidstoestand van uw grootvader?

— Prima, prima, altijd even vitaal, alleen toch jammer dat hij er aan te gronde gingen is.

— Werkelijk?

— Ja, hij was eigenlijk een beetje idioot. Elke keer als hij weer een vrouwje verwend had kerkte hij die verovering in zijn wandelstoel. Toen hij dan ooit op zekere dag een wandelstoel moest langs het kanaal en een bootje met een jonge vrouw erin voorbij zag gaan, bleef hij even staan kijken en keerde op zijn wandelstoel. Door de vaste kerken kon de stuk het gewicht niet meer houden en zo is hij verdronken.

— Met spijt van jongens, maar vanavond niet. Waarom kunnen jullie volgende week niet een kostje?

● Een pikante BH en een floddertje kasten dommelhoekje kwamen hevig met elkaar in gesprak.

Zegt de BH: „Ik ben blij dat het carnaval weer achter de rug is!"

— Hoezo? wilde het broekje weten.

— Ach, elke dag werd er aan me gevold en geraakt, nee de BH, ik had gewoon geen rustig moment meer!

Het broekje verdacht: „Werken? Nou ja, behalve elke nacht tegen het carnaval!"

— Nou ja, zegt de BH, maar jij wordt dan elkeur niet steeds gracieus met zulke dingen?

— Inderdaad niet, zegt het broekje. Als het carnaval begin mag ik altijd drie volle dagen in een handtasje uitruilen....

● Sam en Moes zitten in een chique restaurant en zien op de kastet: „Vrees van alle dieners verkrijgbaar".

— Goech u mij maar een portie olifantenvlees, ober, zegt Moes met eden gezicht.

— Zeker mijnheer, antwoordt de ober zonder een spier te vertrekken, maar mag ik u er wel op attent maken dat wij de olifant niet voor een enkele portie aan kunnen smullen mijnheer?

● Twee vriendinnen ontmoeten elkaar. Beiden zijn ze heel rijk en in staat van het goede der wereld met volle teugen te genieten, dank zij de goede maatschappelijke banen van hun echtgenoten.

— Wat heb ik gehoord Christine, heb je je chauffeur ontlaagd?

— Ja, een dag of vieren gededen al. Mij is niet voorlebig genoeg.

— Oh ja, er is toch in 't hemelsnaam niet ernstige gebuurd?

● Karel Klap vertelt zijn beste vriend openhartig dat hij het vermoeden heeft dat zijn vrouw hem bedriegt. „Het was gestern al de derde wondagavond dat ze thuis kwam zonder te vertellen waar ze geest was," klaagde hij.

Zijn vrouw kijkt even bedenkelijk, kucht verlegen en zegt dan: „Wondagavond, zet je? Inderdaad, dan heb je gelijk. We worden allebei bedrogen!"

● De bewoners zwaaien met een prettig gevoel de oude man die zijn vrouw gehouden heeft. „Ha, zegt hij lachend, het eerste vijftje!"

— Het staat hier duidelijk, oma dat de schone prinses uit haar sloop ontvlucht en haar redder onbeschrijfelijk liefkoos...

volle BORSTEN, lege koppen!

Geleerden hebben dikwijls met grootszaamheid de massa van allelei vrouwen genomen, waardoor zij in staat zijn om prenses te verkiezen wat voor soort vrouw het is, als ze alleen maar naar benen of boven kijken.

Ze blagen bij voorkeur vrouwen met dikke enkels geestelijk meer ontwikkelijk te zijn dan vrouwen met slanke enkels.

Dit beweert tenminste dr. W. F. Berry, directeur van de afdeling psychofysiologie van de universiteit van Ottawa en hij kan het welten. Eender dat jaar onderzoekt hij niet minder dan 140 dames-atleten en in alle gevallen bleek hij het met zijn „enkels-theorie bij het rechte eind te hebben.

In Texas, op de medische afdeling van de Baylor Universiteit, heeft professor Erwin Sarsaman een uitgebreide studie gemaakt van de vrouwenvoeten. Gelukkige kerel, die professor! Kortgeleden heeft hij een uitgebreid rapport laten verschijnen, waarin hij vaststelt „dat vrouwen met kleinere, minder goed ontwikkelde borsten in doormiddel intelligentie zijn dan vrouwen met zware, volle borsten".

Hoe kleiner de borsten dus, des te groter het verstand!

Hij geeft toe, dat er natuurlijk uitzonderingen zijn — en als voorbeeld haalt hij de beroemde filmster Raquel Welch aan — maar over het algemeen is het toch wel zo, dat vrouwendien een flinke buste zelden samen gaan, en zeker niet bij vrouwen zonder kinderen.

De Zweedsen hebben kortgeleden ook een ondervinding gedaan. Ze kwamen erachter dat blondjes meer eten dan bruinjes en dat de langste vrouwen meestal de beste baantjes krijgen en het meeste geld verdienen.

Met lang bedoelen ze dan vrouwen tussen de 1 meter 70 en 1 meter 85. Het schijnt dat werkgevers in Zweeden bij voorkeur lange, slanke vrouwen in dienst nemen omdat zij er niet han lange benen veel werkzaamheden uitmaken en ook meer bij de panken zijn.

Die extra continuertjes die ze meer heeft dan een ander, zouden ook de oorsaak ervan zijn dat ze vlagger en

beter niet haar werk opehaalt en langer bij een baan blijft hangen — alsof nog steeds volgens de Zweedse professor.

Een studie van een goede 1 meter 70 lengte, met kastanjebruin haar en blauwe ogen, met bovenindien nog de maten 27-28-34, zal overal ter wereld succes boeken als stripper.

Dit uitspraken komt weer rekening van professor Frans Baumgard uit Hamburg, die kortgeleden een interessante studie heeft gemaakt van meisjes die aan een strip-tease meewerken. Zijn ouders hadden betrekking op de gevonden Miss Stripper 1963.

Wij zijn benieuwd wat hen die studie op de Reeperbahn en Grote Freiheit gekost heeft en of hij wel voldoende beweegd is!

— Leuk dat u nu eens een wensje van mij in vervulling brengt, Juffrouw Klaeslaer!

't Schoonzusje

Toen Peter haar na zes maanden terugzag, leek ze moeder dan oot. Even stond hij stil, om 't wilde kleppen van 'r hart te bedwingen. God, wat was ze edembenemend mooi, zoals ze daar stond, haar lange benen over elkaar gekruist, haar vrije rode haar glanzend in 't laatste zonlicht.

Met 'n paar passen was hij naast haar en boog zich over haar heen, hangend aan 'r kus van die warme, sensuele mond.

„Peter!...” met een lichte kreuk spoot Helen overeind. „Wat heerlijk, dat je me komt halen!... Kus me dan, verrekbaar schoonzusje!...” fluisterde Peter en sloeg 'r arm om haar middel.

Maar Helen durfde hem zachtejes terug: „Aljeblieft, haer niet wier te dören bij 'r. Als iemand ons ziet...”

„Mag ik 'm schoenzusje niet eens 'n kusje geven?...” Peter keek haar glimlachend in de groene ogen die hem nu bijna smekend aanzagden.

„Straks alsnoghef, Peter!...” zei Helen zachtejes, „wach tot we alleen zijn...”

Dicht naast elkaar hingen ze naar de auto, zodat 'r hand als be toeval

steeds haar dij omvatte. En bloed kookte, hij voelde dat hij niet lang meer in staat zou zijn om zich te beheersen.

In de auto hield hij het niet meer uit. Wild pakte hij haar bij de schouders en dwong haar hoofd op 'r knieën. Sudderend van bedwogen begreep het hij in 's handen over haar hecham glijden, dat rilde onder de duur gemaand-sijpelen vlof.

„Laaf schoenzusje!...” hingde hij en beet haar zachtejes in haar oorlelletje.

„Hou je nog steeds zo van me?...”

„Ik ben zo bij u dat Rob niet meegekomen is!...” fluisterde Helen en nestelde haar hoofd nog dieper in 'r arachot.

„Rob wilde persé meekomen en er moesten 'n vacatie aan vasthouden voor ons, maar ik heb gezegd dat ik heel andere ideen over vacante had. Op 'n swager passen als je zus in 't ziekenhuis ligt is me niet bepaald vacante!...”

„Wat dan wel schat?...” vroeg Peter en liet 'r hand voorzichtig onder de zaden prof glijden op zoek naar haar heerlijk gevoelige topels.

„O, toe Peter, laten we even wach-

ten", mompeldie Helen zwijgde. „Je weet, dat als je daar begint..."

„Laten we eerst even over An praten. Hoe denk je, dat 't niet 't is? Is 't water zwaar als leien?"

Peter dacht dat ze besoerd was. Daarom trok hij zijn hand terug, streelde haar verwende hand en startte de motor. Ze had haar hoofd van zijn knieën, maar bleef half teges hem aankijken. „Is 't erg, Peter?", vroeg ze.

„De dokter gaf het van niet, maar ze is nu criminal bang voor motorfietsen en daarom zo blij dat jij er bent".

Met een hand op haar knie stuurde hij de auto door 't drukke stadsverkeer. Terwijl zij als 'n klein onschuldig mensje naast hem sat, haar ogen op de weg gericht en pestand over koeltes en kaltes, dacht hij: „An. Welke fotocamera die had ooit 'bekend' dat zwager en schoonzuster niet van elkaar mochten houden? Was 't niet juist 't ongeoorloofde in hun verhouding geweest dat hen tot krankzinnig toe had gepraktiseerd? Waarom mocht Helen dag en nacht in hun huus rondlopen zonder dat het er 'n vinger naar mocht uitsteken. Ondat ze toevallig 't mocht van 'n vrouw was?

Peter had er lang 't gewetenkwestie van gemaakt maar had uiteindelijk besloten dat ze 't dan toch zouden maar moesten behouden. En zo hadden samen gekozen voor 't verrukkelijke lichaam van haar, hoe geweldig ze onder hem zou zijn. Nadien hij haar tot overgegeven gedwongen had in een andelens spel.

En nacht nog zou hij doorbringen met 'n eigen, zacht An, die eenzaam was

het feest loskeren in het koude burgermanshuis.

Peter had moeite die avond de tegengewicht schaakspel te spelen. Z'n ogen dwaalden voortdurend af naar Helen, terwijl An de laatste instructies gaf over de wasserg, de vulmolen, de planten, de groentemolen, de melkboot,

„Een was hij daarna alleen met Helen in de keuken. Hij had de koffiekoepjes leeg opgesteld en was achter Helen aangeslapen, die zit niet de gekozen gung hadden voor bij de borrel. Hartstochtelijk greep hij haar heet, terwijl ze voorover bulkte, haar gespannen billen uitdagend omhoog. Hageden had hij zich tegen haar aangedrukt maar ze had zich uitkoud uit

we uitstappen, ik denk dat An ons al staat op te wachten".

Inderdaad had An de deur al opengegaakt en wachtte hen op. Ze sprak de haar armen wijd uit voor haar zunge.

„O lieve Helen, ik ben zo blij dat je er bent", Peter zag tranen glinsterven zowel in Helen's als in An's ogen.

Ze wist niet, of ze zich schamen moest. Wat lieken die twee op elkaar! Higna hetzelfde rode haar, alleen An droeg het in 'n knoop en tegen achtendertig figur. Alleen was An iets minder vol. En Peter hield hoe langer hoe meer van volle figurettes.

Ze voelde zich vroeg overbodig bij het gesprek, dat de twee vrolijk waren met elkaar voerden en verdween dus met Helen's koffer naar boven. Hij kon 't niet helpen dat hij geen gracieus modeldeed met 'n vrouw vóórdie.

Hij had van haar gehouden en hij hield nog steeds van haar. Maar Helen was iets anders. Helen hield je uit je slaap. Helen liet je niet niet rust. Helen was puur vrees. Hij verwacht 'n An, dat ze niet was als Helen. Even uitdagend, even heet, even onvermoeibar.

Terwijl hij rondliep in de echte kleine slenkplaats stelde hij zich 't grote, brede bed voor met Helen er in in plaats van An. Hoe ze hem gek zou maken met dat verrukkelijke lichaam van haar, hoe geweldig ze onder hem zou zijn. Nadien hij haar tot overgegeven gedwongen had in een andelens spel.

En nacht nog zou hij doorbringen met 'n eigen, zacht An, die eenzaam was

het feest loskeren in het koude burgermanshuis.

„Lief dat erwege schaakspel, dat burger-marsel niet sageheit nooit tussen ons komen, schat", zei hij. „We doen toch niemand pijn niet omse verhouding?"

„O, Peter, ik weet 't niet, ze is m'n zus..."

Ze probeerde zich los te maken uit 'n omarming maar hij kuste haar zo teder dat de tranen haar in de ogen schoten.

„Ik houd van je, beveling", fluisterde ze, ik verlang zo naar de komende dagen, maar tegelijk... Kom, laten

z'n greep losgemaakt en was teruggelopen naar de keuken. Peter deed zijn best 't te begrijpen en hij sloegde er in nach voortreffelijk je bekeerden tot 't moment dat ze An bij 't melkhuis hadden afgeleverd.

Hij had Helen niet tronen in haar stem aan An horen believen, dat ze goed voor hem zou zorgen. Toen was An achter 'n witte deur verdwenen en waren ze alleen.

Langzaam was Peter naar 't huis in de grote keuken burst teruggereden. Ze hadden niet tegen elkaar gespraken. Sommels konden had hij, nog steeds zwijgend, hun jassen oppakken en na stonden ze tegenover elkaar. Voordat An wegging had ze de handdoek-gordijnen neergelegd, zodat de keuken in 'n stilte schemering gehuld was. In deze schemering werd hun relatie begin onweerwinkt.

„Helen", mat 'n zachte stem riep hij haar. Hij was doodschok dat ze uiteraardelijk toch niet so ver zou durven gaan. Langzaam liep hij naar haar toe, hij wilde niets voorzien.

„Niet doen, toe Peter, niet doen", fluisterde ze, toen hij haar in 'n armen wilde nemen. „Ik kan niet, echt 't kan niet bewrijf! An daar in 't keukenhuis lagt." Ze draaide zich half van hem af. „Heus, ik kan 't niet, we kunnen 't niet doen".

Peter dacht alleen niet meer aan An. Alleen deze vrouw met haar gespikte huf wilde hij. Hongeng het hij 'n blukken over haar figuur gijden. Iedere roeding naar hij in nach op, dat was 't moment waarop ze alle twee gewacht hadden. Hij kan zich echt niet langer behouden, 'n hele keukenhuis klonk naar haar.

An is niet ernstig tegen Helen. We hoeven ons geen zorgen te maken over haar. Laten we nu afscheid hebben van ons tweelingen. Jij hebt misschien en ik... o Helen, ik kan niet langer zonder jou. Laat ons afscheid hebben tyd wachten niet gebruiken".

Nog steeds hield ze zich in 'n schouder, mierdaags vleide hij haar zo sidderende. Plotseling wierp ze zich tegen hem aan. „O Peter, laten we doen wat we niet kunnen laten. Ik wil so graag..."

Snikkend nestelde ze zich in 'n ar-

men en drong zich tegen hem aan. Hij vaste haar beide voorstraken onder 'n handen, toen ze haar onderlichaam tegen 't zame perste.

„Laat me niet meer los bestie", straatde ze, terwijl ze haar mond voor 's tong opende. „Doe niet me wat je wil!" Peter duwde 'n hand onder haar ruk en voelde de warmte tussen haar dijen. Langzaam liet hij haar op 't kloof voor de haard glijden. Misschien niet zo lang weg, bestie", hingde hij terwijl hij haar sligt na bedden trok. „Ik ga me in je verdronken".

Kruisend van heet verlangen ontving ze hem, haar behaamde 'm met het wilde, onstuimige ritme, waarmee hij hunkeringde. Samen jaagden ze elkaar op naar het hoogtepunt, dat geen van beiden ooit zo hevig had beleefd. Als twee uitgespeelde kinderen lagen ze daarna in elkaars armen uit te hadden. Het was de eerste keer geweest voor Helen dat ze de beide zo'n pleante bedreven had. Rob leidde haar altijd eerst omzichtig in de richting van het bed, maar dit met Peter op het vloerkleed was veel overrompelender geweest. Ze kunde nog na en gaf Peter een dankbaar kusje met haar tong onder 'n oor.

„Lief hondje", zei Peter en nam haar opnieuw in zijn armen.

— Seach en een veiligheidsgevoel?

Heb je altijd trek?"

Helen knikte en nam deze keer snel en geraffineerd de leiding. Even later hoorde hij haar zijn zin te doen. Het werd een zang gegeven, waarbij Peter alle gelegenheid kreeg zijn moeite schoonzuiging van diverse kanten te bekijken.

"Je bent geweldig, schat," zei hij, toen ze voor de tweede keer "uitgestrooid" op de grond liegen. "Hoe kan een man zo soffen met zijn familie?"

Die opmerking bracht Helen niet een ruk terug naar de werkplaats.

"O, hemel, Peter, hoe last is het? We zouden ons dan wel in het zekere gaan zijn!"

Het bleek dat ze drie uur aan de hulpdeed besteed hadden, zodat het tijd werd om er, oprecht, mee op te houden.

Gewapend met bloemen en boeken kwamen ze bij An aan, die hen met een stralende glimlach ontving.

"Julie zijn schatvan, hoor. Ik geloof niet dat Peter iets te kort zal komen bij jou, Helen."

Even woude Helen weer iets van de oude weergang, maar toen ze meer Peter hoorde, vergaf ze dat gauw. Er was toch niets meer aan te doen, Peter en zij schamen voor elkaar gehouden.

Zo wisselden ze gedurende vier weken de liefde af met bezoeken aan het ziekenhuis. Om hun gewenste te kunnen overtuigen ze An met allerlei argumenten. Zelfs namen ze, in de tweede week, een drangbaar T.V.-toestel voor An mee.

"O lieverd, dat hadden jullie niet moeten doen. Julie verwachten we veel te veel!"

"Ma, lieve zusje moet eens weten hoe wij elkaar verwennen," dacht Helen en kuste An onder op haar voorhoofd. "Als ons alles waard is, als je weer gauw beter word, Reward, zus."

Dat maakte Helen echt, want ondanks de onbesorgde ogenblikken niet Peter, pickerde ze vank over haar rug. Ze was dan ook echt blij, toen An haar, na vier weken in het ziekenhuis vertrok, dat ze over een paar dagen naar huis mocht.

"Bliekt alleen een nerveuze maag-afwijking te zijn," glimlachte ze. "Daar kan ik volgens de doktoren alleen maar zelf iets aan doen."

De dag vóórdat An thuiskwam,

vurenden ze groot feest in het scheldige bed. "Ik wil me zo altijd herinneren als ik hier ben, engel," zei Peter. "Misschien ben ik een tikkeltje pervert aan het worden."

"Dan wil ik dan ook wel zijn," antwoordde Helen en gaf een prachtig stukje surprise weg, dat badstoom eerder rond het scheldige bed was opgevoerd. Verwikkelt nam Peter daarna best van haar, opgewonden door de tergend langzame manier waarop ze zich ontkleed had.

Toch had dit heus samenhang met droevige Geen van beiden wist hoe lang het zou duren voor ze weer bij elkaar zouden zijn.

Toen An thuiskwam hadden ze het huis veroverd, overal stonden bloemen en Peter en Helen staarden er in een vrolijke opgewekte conversatie te voeren. In de loop van de dag schaamde de stemming echter om te staan. Peter zag hoe Helen moe en toe moeizuchtig in zijn richting keek, hoe ze haar vingers nerveus in elkaar strengelde onder haar, toen verward zo soms antwoordde op vragen van An. Ledereen scheen dan ook opgelucht, toen Helen na het vry stroom verlopende feest-soupeetje aankondigde, dat ze nog diezelfde avond wilde vertrekken. "Hoe heet je al op lang genout," zei ze. "Ik kan hem beter gaan."

An, die heternaal beter schouw, hield haar met gauwen. Vrolijk babbelend liep ze door het huis, een en al dankbaarheid van oprecht van Helen, die blijk gegeven had.

"Wat is er toch met je aan de hand kindje, trek je je het zo aan, dat je weggaat? We kunnen elkaar toch gewoon terugzien als we willen?"

"O, Peter, het is verschrikkelijk, zuchtte Helen. "An wort het. Ze werkt niet van ons."

"Wat?" Hulda was Peter tegen een tegenlijger opgezet, slingerend kwam de auto tot stilstand tegen de trotskraan.

"Je verbeeldt je, dat ze het weet, hè?" vroeg Peter. "Je hebt er toch geen bewijs voor. Misschien valt ze iets te misstaan, maar dat zijn nog geen bewijsen."

"Ze heeft wel een bewijs," zei Helen lachend, "ze heeft m'n zwarte nylon in bed gevonden."

Peter dacht, dat ze een klap in zijn gezicht gaf. "Die zijn die in godsnaam in bed gekomen!"

"Hoe ben ik in jullie bed gekomen, dat is de vraag. Ben je soms vergaten hoe we gisteravond tekeer zijn gegaan?"

Helen sloeg neer een sarcastisch tegen. "Die zijn waarin voor Peter weinig lijkt te bekennen wie. Het was duidelijk, dat deze tegenstand teveel was voor hem lieke."

"Wat heeft An gesegd?", vroeg Peter moedigjes.

"Niet," zei Helen, "maar ze keek me aan met een blik die bebedde sprak. 'Ze kwam niet alleen maar die kousen brengen en zo.' Die jagen toe in bed, hoor."

In volkomen stiltezwijgen liegenden ze de afstand naarg het station verder af. Er volgde bij het afscheid zelfs geen kus meer. Alleen zwaaide Peter nog even toen Helen voor een laatste keer omkeek. Toen liep hij terug naar zijn auto, zijn hersenen pijnend over wat hij in godzijdien tegen An moest zeggen.

Onderweg stopte hij bij een café om zich met een paar bieren wat goed in te drinken, maar voordat hij de zodige moed had waren het er minstens tien.

Toen hij de huldeur achter zich had dichtgedaan, hoorde hij An's stem vanuit de slachtkamer roepen: "Peter, waar ben je al die tijd geweest?"

Met de moed der wanhoop stapt Peter de slachtkamer binnen. Hulda was het beter om er nu maar alles uit te gooien. "An, 'n verloren schooljens bleek hij in de duospeling staan, staande naast zijn vrouw die klein en breuk half onder de dekens was weggeslapen. Hij zag haar bleke gezichtje met deszelfde grote groene ogen als die van Helen en hij voelde zijn hart krampen van medelijden met haar. Wat een schoft was hij geweest!

"Lieftie, kom 's diep hier bij me."

An sloeg haar armen naar hem uit. Gedurende een Peter naar het bed op zijn voorhoede en op de rand zitten, zijn blif was het voorzichtig percht.

"Lieftie, het spijt me zo," fluisterde An trouw aan door haar armen om zijn nek. Hij voelde, hoe warm ze was van lief. Klein warm dier sliep tegen hem

aan. Hij had zich de situatie anders voorgesteld!

"Ik heb er steeds zo'n spijt van gehad," fluisterde ze in zijn oor. "Ik ben er niet voor geweest."

Peter kon zijn oren niet geloven. Waar had ze spijt van?

"Kom eens heel dicht bij me," zei An en drukte zijn hoofd tegen haar borsten, zodat hij haar nacht geurige wamme voelde. "Wees je nog nog Rob niet was met Helen, engeveer een maanden geleden?"

Peter bewoog zijn hoofd bevestigend tussen haar borsten.

"Toen ben ik met Rob naarg een motel geweest, de eerste keer na dat we de bebbes elkaar eindeloos niet gezien hadden," begrijp je?"

Peter begreep het. Hij hadde heel diep adem om het te kunnen verwerken. Zijn An met die semi-milieutoeel van een zwager van hem. Onvoorstelbaar!

"Begrijp je, hoorlog", ging An door, terwijl ze hem zacht over zijn haarsleek, "begrijp je, dat ik opeigelijker ben, nu jij en Helen ook? Wist je wat ik denk?"

"Nee," Peters stem klonk gesmoord. "Ik denk dat ik nu ook van die misspelingen genomen ben, dat waren alleen maar toevallen, zodat ik niet zo

— En als het vriendje niet of te handtaakbaar word, hup, het veiligheidssleutje naar beneden...

eilendig schuifdig voelde tegenover jou. Omdat ik nog steeds van je hou, hoorste".

Het gekke was, dat Peterhaar maar eigenlijk het heft eens de waarheid had gegeerd, dat ze als vrouw toch niet de eerste had hoeven zijn. Maar hij zweeg, omdat hij woude, dat hij zijn recht van spreken verloren had. En an was zo Bill hij merkte nu, dat hij haar al die manieren eigenlijk verworven had en dat hij nu haar verloogde.

"Ik ben zo blij dat je je nu een stuk beter voelt, schat," zei hij, "en dat er nu niets meer tussen ons is om ons over te schamen. Denk je dat je nog echt van me kunt houden?"

Ans antwoord was duidelijk Hartstuurdeuk drukte ze zich tegen hem aan, kuste hem op zijn mond en fluisterde de heerlijkste troetelwoordjes.

Peter had woude moeite om in de juiste stemming te komen, haar aantrekkelijkheid liet hem aankondekken zich verrukt onder zijn aantrekking.

Trillend van verlangen klopte hij haar hekels aan uit. Het was alsof hij haar voor het eerst zag; haar spitse kleine borsten, haar prachtig gewelfde buik, haar soepele slanke dijen.

"Wie heeft er ooit gezegd dat onwettige heft de moeite is?", fluisterde hij, terwijl hij trillend van opwinding haar benen uit elkaar schoof.

***

— En voorwele, wan dit een veel leuker dan kantoorlijke inventarisatie en het moeite is... we man merkt er niets van!

Kerstverassing

Zelfs de secretares van Ome Duck had dat paar 'n kerstboom. 't Was weliswaar 'n weggegoesterd, 'n tweedehandsje, maar 't stond er dan toch maar sentimentel' enigszins groen te wesen tussen de krompels en de gehaktballen. 't Vind ons tegen van Ome Duck. We hadden gedacht, dat-de goed bikkeltje was, maar wat moet je, als je ouder wordt? De kerstheftjes, uit 'n blikken transistorkaakken ons pas echt moedeloos. Want 'n zware jongen, die met de Kerst geen centje op zak heeft, is 'n mislukking. Hij heeft zijn roeping gemist. Met de Kerst moet-in zich bezinnen en de hele reisjes kunnen vergaten. Dat is 'n feit. Maar we hadden al in weken geen business meer gedaan. De kraak van Zep Johnny, Eenoorje en Suedepeotje (alias Gusa, voor 'n mannequin) is 't hadden gien bikkens opgeleverd. Ome enige heft was nu nog Debbie, 't heftje van Suedepeotje, 'n kreng van 'n man, maar wel 'n heie duvel. Ik had al kerst altyd een, om die moed er 'ns flink van lege te geven met 't hongerhartsje snoei. Suedepeotje zat 'ns handen wel vol en 't hebben. Endin, 't waren m'n salen niet 'nig dacht, dan zo'n alzog verkeerd op 'm was, maar getu op 't nu niet zo prettige wekeharten, dacht ik dat 't Debbie meer om de eadeozen ging.

Zoals nou ook. Ze zat met verkeerde ogen maar 't parelhoedje is lekken, dat Suedepeotje voor haar op de bar had neergelegd.

"Dat is voor jou, papa, als je ons uit de paroe helpt zodat je beleefd hebt."

Ze strekte 'n fel beschuldigd kluwige hand 't snoei uit, maar Suedepeotje gaf er 'n vengzige tik op.

"Afblijven mensie, je krijgt 'n psa, als de zaken gedaan zijn." Ikzag die hambuchige blik waarmee ze 't collet volgde toen Suedepeotje 't weer in 'n zak leg verdwijnen.

"Velliger zo," gronde hij. "Kom nou op met je plan."

"Ik heb 'trek," klaagde Debbie. "Ik heb 't gegeerd dat ik alles na 'n lekkere hap zou verteren."

"Nou goed dan," bromde Suedepeotje en bestelde voor ons allemaal twee broodjes hofdarn.

Terwijl we, met onge ruggen naar 't Kerstboomje gekoest, zaten te kauwen, liep Debbie 't plan uit.

"Kijk, ik heb 'n nieuw baantje," zei ze. "Op 'n soort woningverhuurbedrijf. Speciaal huizen van rijke stinkers, die niet 't huis pén in de zon gaan liggen op Mallorca of zo. Ze willen dan niet dat hun mooie huizen alleen achterblijven en daarom verhuren ze die, bij ons bureaus. Ik kan de sleutels van al die huizen kriegen, om 'g wat 'n klant te gaan krieken. Geenpij?"

"Nou niet helemaal," grapt Eenoor, die als niet al zo smugger bekend stond. "Je denkt toch niet dat die rijke stinkers wa' jullie hun boetiekassen en juwelen zo maar op 'n nachtvlucht laten liggen voor ons, hè?" Je denkt toch niet dat wij in bankstellen gaan doen of trevess? Je weet toch wel niet wie je te maken hebt, hè?"

Debby zond Eenoor een blik toe, die bestendig scheen om 'n onderaarde grond in te horen. "t Was maar beter geweest, als je andere oor er ook 'ns algenneit werd, uitblieken, je harsert toch zoott," snobde ze. "Mijn plan is natuurlijk afdrakken te maken van die sleutels en dan later terug te komen. Op 'n avond, waarop ons bulkrijke huunders bijvoorbeeld naar de

opers zijn. Op zo'n avond liggen de spullen meestal niet voor 't graven, of althans in een of ander knusse klinige klinige. Maar zo'n ding heb je zo voor 't spelen, he schat?" zei-ie, "wanneer is de actus?"

"Bedepte kank gevind en drukke 'n vette lippen lekkend in haar nek. „Je bent steengedraaid," zei-ie, „wanneer is de actus?"

„Ik had gedacht vanavond al," antwoordde Debby. „Jedermann is vanavond thuis, behalve met Kerkhoven verstreken en zo en ik heb tegen de buren gezegd dat ik 'n stel klanten had, keurige lieden, die persé deze dagen nog over 'n huis wilden beslissen. Omdat 't morgen Kerk is, heeft-ie me 'n beetje extra poen meegegeven, voldoende, om er 'n fijn feestje van te bouwen. Oké, jongens?"

Nou, wij wonden 't silig best, we hadden tenminste wat te doen.

„Latijn we om zee sur afspreken bij Waterloos Station," zei Debby, „dan heb ik wat kleoppen gedaan en gaan we niet aan de heel bekijken, om later goed de weg te weten. Komen we lachen?"

Grinnikend sloegten we haar op haar meest gevormde schoudertjes. Tijtje, dat was 'n mist, zo had waarschijnlijk de leiderscapaciteiten van Bedepte overgenomen!

„Zeg, Guusje," fluisterde ze, terwijl ze zich dicht tegen hem aandrukte, „als je nou toch zo tevreden over me bent, waarom geef je me dan nou niet die parolijf. Hé toe, ik beloof je...

„Wat zo héér precies beloofde ging in 'n nacht gefustuurd verloren. We zagen Bedepte's gerimpeld gezicht in 'n grote tralik en even dachten we, dat ze 100 stu gaven. Maar toen duwde hij haar met een klap op 't billet de deur uit. „Vooruit, en 't werk," snauwde hij. „Jalle waven zijn veel te voorbarig. Na de zaken heb ik gezegd en we moeten verdomme nog tegenkomen!"

Dat we werkelijk nog maar niet aan 't begin stonden van de grote slag merkten we die avond, toen we in 'n dijkje mist op zoek waren naar ons eerste doel: „River Prospect."

Debby had era voor Waterloos Station in haar knalrode karetje geladen.

„We moeten in Wijmbose zijn, 'n uitloek van Berkshires," vertelde ze, terwijl ze bewegend door de mist lieverde. „De basis wilrika meer te vertellen dan dat 't „River Prospect" heel-

te 't zal dus wel ergens aan de Theems liggen".

Dat „ergens aan de Theems" bleek erg vies, vooral in 'n praktisch ondoordringbare mist. We stonden doodsangsten uit, dat de temperamentalvrije dijende Debby ergens tegenop zou komen. Gelukkig was 't in Wijmbose doodstil, je zag geen sterveling. Nadat we ongeveer een keer 't stille pleintje waren rondgereden, maakten we Debby voorzichtig achtend op 't fort, dat zo knuslijk verdwand was.

Met doodsverachting drukte ze 't rempedaal in, nadat Guus met 'n hoofd tegen de vooruit klapte en wij schitteren door elkaar liegen. Vloekend en kreunend bood Guus aan, om in 't oefendat we ook al tien keer gespoederd waren te gaan vragen, waar „River Prospect" ergens lag.

„Zo'n dure kast weet iedereen te vinden," zei hij. „Ik heb verdomme genoeg van dat circuit rijden van jou!"

Beledigd draaide Debby haar laaste rondje en zette koers naar de herberg „The Blue Lion."

— Pas op uw vaders, danst!

MASCOTTE'S KUNST GALERIJ

Dat beeldje in Kopenhagen zit toch anders

Even me uitrekken!

Ah, ik brand heet mijn...

Ik doe ook mee aan de anti-bra-actie!

Met 'n gakdoek tegen 'n neus gedrukt verdween Suedepeetje door de matglaasdeur, waar achter wat beroeg rood licht brandde.

“Dourde lang voor hy terugkwam, maar toen hij kwam was 't ook niet 'n gatje. We kregen die indruk dat hij 'n kop en kost de „Nieuw Lien“ weet uitgegaan. Straksland kwam hy tot ruststand bij de motorkraag, 'n verschepde kleine kwaadheidsdwerg.

„Stop toch in liefde,“ kerde Debby allervriendelijkst aan, haalde 't portierwijd voor 'm open. „Je gaat me toch niet vertellen dat je niet met twee woorden hebt gesproken?“

„Die boerenkinkels,“ bliepte Suedepeetje, terwijl hij zich steunend in 't wagentje heen werden ogenblikkeltje nadig als je ogen ziet van boerachukkelaar of zo iets. D'r was 'n pracht van 'n mond achter de har, plakwarrt haars, vurige ogen en zulke tieten. Zit ik wat mee te aanspreken? Ze scheen me aardig te vinden. Gang steeds meer voorover hangen, zodat ik helemaal tot aan 'n navel kan kijken. Wat 'n gezicht! Wordt die een karel, die aan de bar zit woedend? Ik vrees, wat is zich wel verheind, een boerengemel. Bentje me er uit?“

„Ik weet je er weg schatje!“, vroeg Debby massiggedaan. We zijn hier nog gekomen om over jouw avonturen te praten.“

„De derde straat linksaf en dan rechtdoor, tot aan de Theems. Kan niet missen.“ Suedepeetje scheen opgewekt, ondanks 'n bloedsum en dichtgeknepen linkeroor. Hij hield van vrouwelelies. Was ic 'n vandien haalde, begreepen we nooit. 'n mand zoals Debby bijvoorbeeld, was 'n beauty. Echt niet 't type voor 'n "wilde kaker". Zeker niet voor 'n bijna achtjaarige dwerg als Suedepeetje. Enfin, vrouweken waren ook vriende wezens.“

De indrukken van Suedepeetje bleken volkomen juist. 't Scheelde 'n haard of we waren de Theems ingedoken. plotseling hield 't straatje op. Komde enige waarschuwing ging 't over in 't donker, dringende mels van 't water.

Debby had eveneens nodig om bij te komen. Toen vroeg ze Suedepeetje niet 'n bedoend ziemeltje om 'n stuur over te nemen. Voorzichtig reed Suedepeetje 'n syndje achteruit totdat we weer veilig op de vaste wal stonden in plaats

van met onze motorkip half in 't water. „Hier moeten we langs de rivier naar links,“ zei Suedepeetje. Schakend in al 'n varen plechtig het karretje over 'n smal jaagpad, slippend en valkellings langs 't water.

„Né, 'n bordje jongens, laten we 'n kijkje,“ riep hij toen we zo ruim twintig minuten waren doorgelopen.

Eenoor stopte bewijflijdig uit en het z'n lantaarn op 't bord schijnen.

„River Prospect“, lasen we. Verdwaasd keken we naar de gul, die recht 't water in wees.

„'t Is 'n boot jongens,“ riep Eenoor en het z'n zichtbaar over 'n houten contructie glijden die kennelijk 'n loopbrug moest voorstellen.

„Daar ga ik niet over hoeft,“ huiverde Debby en maakte zorgzaam, om weer achter 'n stuur te schuiven.

„Daar ga je wel over, ben je nou helemaal?“ beval Suedepeetje. Dat is nouw „River Prospect“ en pu heft ons hier maar toe gehaald. Dacht je misschien dat we helemaal teruggekeerd, zonder iets gezien te hebben. Vooruit, tussen ons in!“

Suedepeetje trok Debby, die heftig tegenstribbelde, uit de wagen en dwong haar in de richting van Eenoor, die al 'n paar passen de loopbrug was opgegaan. Gilletjes slakken wiebelde Debby, die tien meter gladde plank af, die naar „River Prospect“ voerde. Ondanks de kuststairing, anxiëdigende bontjes, die als leuning dienden, was 't zelfs voor ons nog 'n angstig karwei. Die mist was hier nog dikker dan op de wal, 't water klotste mochtig op 'n dure meier order ons en ergens in de verte hoorde we het naarschepige geluid van de misthoede op de rivier.

Voor ons doende „River Prospect“ op als 'n soort speelkroeg 't Was 'n hoog opgeheven pochtje zeer plezierig waarschijnlijk in de zomer, maar nu op de rillen van te kroegen.

„Ik heb 'n kroombom schieten de bak!,“ begon Debby zachtjes, 'n wisselkay en zo!“

„Kerst lijken mand, of we d'r wat meer doen kunnen,“ bliepte Suedepeetje. „Eens effe de kat uit de boom kopen, dan, dan sturen we zo 'n misien Zev Johnn om je achterbak te lachen.“

„Zo te zien zit 't er nogal samtrekkelijk uit. Met Debby's slentels kwamen we via 'n mocht met de hand bewerkte

houten deur de voorruimte binnen. Wier 't in én woord een sprekend boel was. We liepen onze zaklantaarns over 't interieur gliden: „Jezus, die hebben smaak," smakte Suedepoetje goedkeurend met zijn lippen, niet je die bar 'n kijken."

Met kennerschap keken we rond. „Die hebben 'n smak duine," grinnikte Eenoor. „Hoeveel moet dat om hunne oplevering, meejafrouwen?"

„Vijfduizend gulden per week," antwoordde Debby, die zich naast in radio-park-up installatie had neergeveld en een blauwe op haar gezicht wat losser maakte. „Ik kan 't aanbevelen," waarbij niet duidelijk werd of ze zichzelf of de boot bedoelde.

Zeep Johnny, die alle lichtknogjes ontdekt had, was nu in de keuken om 't rondscherren. „Ze hebben niks te houden overgelegd," klopte hij. „Erg gastvrij zijn ze niet."

„Ik heb wel hulpdienst meegenomen, genoeg voor 'n Kerstindruk," riep Debby naar de keuken. „Als jij nou erast zorgt, dat 't hier warm wordt, maken we d'r 'n toffe week van. Ik geef een strip-tease!"

Gehoorzaam ging Zeep Johnny op zoek naar de verwarming. „Allesmaal elektrisch," riep hij enthousiast. „We zullen de boot 'ns fijn gaan opnemen."

Tegen horen kwam er 'n berisping. Guss zat 1918 met Debby's blonde borst in zijn hand toen de boot onstuimig begon te kramken. Tot nu toe hadden we alleen maar 'n lichte deining gevoeld, maar nu ging de boot hevig op en neer, zwaaien als 'n steegrend paard.

„Wat zullen we nu hebben?" brulde Suedepoetje. „D'r is d'r toch geen een met 'n hulpende seismometer tegen op geweest?"

Met Debby gillend van de schrik schoten ons aan renden we 't dek op. De eerste seconden konden we geen donder zien, maar toen hadden we 't fototoestel allensmaal gelijk in de gaten.

„De looptoering is weg," smakte Eenoor, „en wij liggen zo'n twintig meter van de kant!"

„Hoe kan dat in Godverdomme," huipte Debby. „Ik kan niet zwemmen."

„Hoe matje we d'r ooit afkomen," grinnikte Zeep Johnny.

„Waar maar blij, ditte we nietink," grinnikte Suedepoetje, die niet 't durfde van 'n deskundige over de rolfing hing, waar eens de looptoering had gezeten.

„Ik snap d'r geen halve van," 't Ge-krak was 't woeste gescherrommel van de boot was nu opgehouden. „'t Was net of er niet gebaard was, behalve dan dat we d'r niet meer af konden."

„Nou, ik so segge jongens," stakje Suedepoetje voor. „Laten we gaan mafte en morgenachtend by hels de boot 'ns bekijken!"

„Ik doe geen oog dicht, ik heb zo'n idee, dat we hier oewig matte blijven," smotterde Debby, zeer tot genoegen van Suedepoetje die zich al een hele nacht op een wakkere grut lag liggen.

„Kom meid, ik weet wel 'n alsap-middelje voor je," beiterend sloeg hij 'n arm om haar herten en hoopte dat meer 't trage af naar de slap-cabines.

„Nog heb makkelijk praten," zei Zeep Johnny. „Met zo'n meid in je nest heb je nog plezier al lig je op sterven."

„Nou, ik liever dan ik," antwoordde Eenoor.

„Ze gaan nou alleen maar zo gedoe niet 'm mee, omdat ze tuk is op die partij. En je zal zien, dat ze die vanavond nog van 'n loskrijgt. Ze zal de heestachtigste dingen uitstellen, alleen daarvoor. Ik ken dat soort wijven."

„Nou en toch mag ik dat makkelijk wel," mummerde Zeep Johnny, terwijl hij melaatschuk in de mist staarde. „Beter zo'n meid dan geen meid op 'n nacht als die!"

„Ga nou slapen, dan vergroot je de hele troep," Eenoor sloeg Zeep Johnny op 'n schouder en dook de trap af nadat beneden. Er waren genoeg slap-kabinets voor ons allen, inclusief hokken en bedlegged. Maar we doken zo maar onder de dekens. 't Was weer één van die rot Kerstindrukken, die je als zwaar jongen zo vreselijk. Maar ja, het had ja te accepteren.

Toen we de volgende morgen één voor één aan dek kwamen met de hoop op 'n wonder, zagen we pas goed hoe we in de nacht zaten; de looptoering was niet geen mogelijkheid terug te halen. Hm lag lekkig netjes langs de wal, alsof iemand 'm daar had vastgemaakt. Hoe meer we zaten, hoe meer we eigenlijk van 't lastige overtuigd raakten. Aan de looptoering niet met hulpe 'n swaer ketting en die ketting was nu om 'n paal aan de wal geslagen, dins, vier keer.

We keken elkaar aan.

„Wie heeft ons dat geflikkt?", bulderde Suedepoetje. „Zou dat een of andere bewaker zijn geweest, die op de boot moet passen?"

„Ik ben doodsbang," huipte Debby in haar doornachtige niemandilletje en ik sterf van de honger."

„Jesus, meid, we verrekenen allemaal van de honger," gewuilde Zeep Johnny. „Maar dat moet je echt vergeten, hoor. 't Brengt belangrijke dingen. In jouw kortepe blyvoerheid ligt al ons spel voor de afdrukken en zo. Hoe kunnen we daar an komen?"

„Ik kan 'n vuur maken," stelde Eenoor voorzichtig voor. „Maar kunnen dat een andere boot, die voorbijkomt?"

„Die man, je ziet toch zelf dat er nou niet die rot Kerst geen boot vroeg-bekomen," schreeuwde Suedepoetje. „Wie kan d'r zwemmen?"

Natuurlijk kon niemand zwemmen, daar waren we echt geen types voor.

„Me Kersbrom," huipte Debby nu ocol. „Wat doe ik ocol met 'n siel kersels als jullie, alleen maar goed om me te pakken en voor de rot ho maar! Julian heeft alleen maar, niks,"

„Nou schatje, vanavond piegje je wel anders," grinnikte Suedepoetje. „'t Speel je alleen maar de hoer vanwege die pareltjes?"

„Je bent 'n schoft," siste Debby. „Ik hou je, ik hou je!" Stamped rende ze 't trage af naar de kajuit.

„Ik begin dat leder door te knijpen," mompelde Suedepoetje. „Vannacht heb ik om de tien minuten van me kap lige moeren over die ketting. Ik geloof waarschijnlijk dat ze om mij geen bliksem geef."

„Je hebt 't d'r toch niet gegeven, he?" vroeg Eenoor.

„Ben je bedoeld, ik hou d'r liever nog effe stel. Als ze 't eenmaal in d'r poten heb, heb je kans, dat ze niet meer naasteek. Ha, wat is dat dan?"

We keken allemaal in de richting waar Suedepoetje nou heen stond te turnen.

„Dit is waarschijnlijk wat. En ik kom hierheen, juicht Zeep Johnny.

„Hou je effe gedekt, jonge," zei Suedepoetje. „Gewoon pulle nou maar beneden, dan hou ik 't salie in de gaten."

„We moeten zwemmen," zei Eenoor.

„veel meer op!"

We begonnen als gekken te zwemmen. Alhoewel 't nog steeds erg mistig was, stopte de lange groene sloop vlak bij de kiepering.

„Godverdomme," zei Suedepoetje. „'t Is die zwarte."

„Welke zwarte?" vroeg Zeep Johnny. „'t En enthousiaste grijs verdween als hij tovering van z'n gezicht, toen hij Suedepoetje aankeek.

„Die zwart van dat café, waar ik de weg gevraagd heb en waar die kerel me d'r niet geflikkerd heb. Wat moet die midd hoor?"

„Muziek van mij," zei hij, suggestief. „Een voor Eenoor fijntje."

„Hou je smeerrot harsen," hoorde Suedepoetje los. „Kom je niet zien, dat dat 'n droom is?"

„Nou, 't leek er iederdaal wel op. Uit de sloop steeg 'n ranke schoonheid op die kontant. Op die afstand kon je zelfs nog zien, wel voor prachtige grote donkere ogen ze had. 'n echte filmster, 'n durel."

„Typo," zuchtte Eenoor. „Je hebt niet overtuigend erg."

De schoonheid was diele vriendelijk naar ons. Dag lichtje Suedepoetje kon-inkig op. Hij schreeuwde tenminste n'a

— Vannacht heb je dan nooit gehoord van 'n leuke kleine hulpje; een Kersbrom wordt ook ouder!

koel en riep opgewekt: „Goede morgen, Cynthia, leuk, dat je ons op komt zoeken. We gaan zo maten ontbijten, 'n Kerstmaaltje, dat je niet ziet!"

We hielden onze adem in. Wat zou er nou gaan gebeuren?

„Ik dacht niet, dat jullie dat verdiend hadden scherminnerie," klonk het berug over 'n water.

„Wat niet verdiend?" vroeg Suede-pootje en begon weer 'n beetje angstig te kijken. „En waarom noem je ons scherminnerie?"

„Nu, eigenlijk verdiennen jullie dat ik je hier netjes laat zitten totdat m'n verkoelde overnogenen kunnen om passen in de toe te zitten, als je voelt wat ik bedoel schoffie."

„Wie is je verkoelde dan wel, m'n moeie enge!" riep Suede-pootje met 'n onschuldigende stem.

„Dat is dus potige kniep die je voor betrekken heb, uitgescholden dat die je toen dat de „Blue Lion" heeft geklumpt, weet je nog wel?"

We zagen Suede-pootje verbijsterd. Zat ook wel moe me, so'n gruwelijk verpoede Kerst hadden we nog nooit gehad. Die moeie moed kon ons maken om breken.

„Kt zit natuurlijk 'n prachtige pen-moek voor 'n in," lachte Cynthia. „Ik heb gisteravond jullie wagenige na nagezocht. Jullie hadden dure spelletjes bij je, bestuk geen kinderspel goed. M'n verkoelde zal 'n moeie vangt doen, alsje van Kerstvelef terugkomt."

— Ik zou wel eens graag willen weten waar je die medaille voor goed gedrag mee verdiend hebt.

„Och lieve Cynthia," smaakte Suede-pootje met de parchjes angstig over 'n bovenlip omhoog de kou, „dat kom je ons niet aandoen. We zijn geschoeide jongens en 't is Kerstmaaltje, dat voor mij zware jongen."

Cynthia zette haar dure schoentjes voorzichtig in de modder en kwam langs de uiterste rand van de wal gelopen. „Die Kerstboom achterin kunnen," verklaarde ze en haag stem klonk ernstig, „die heeft 't voor mij gedaan, snap je?"

„Wat bedoel je?" vroeg Suede-pootje gespannen.

„Nu die boom heeft me ontroid, ik weet zekerlijk verdienne goed wat jullie van plan waren, ik ken de bewoners van „River Prospect" goed. Zoudt jullie soort nooit op hun boot laten. Maar omdat mijn verkoelde toch niet de Kerst naar z'n aussen is, zou ik best graag in jullie anderhuiselijke gezelschap Kerstmaaltje willen vieren. Ik heb jullie nou lang genoeg in de zonnen laten zitten."

Zonder verder commentaar begon ze de loopbrug los te maken en naar ons toe te draaien. Toen Suede-pootje en Eenoer 't gevraagd aan de „River Prospect" voorbijkwamen, begrepen we weer als gekken te denken. Mee deze keet schrokken we niet. Integendeel, we sloegen elkaar op de schouders en toen Cynthia voet aan boord zette, ging er 'n laud „haars" op God, wie was dat 'n opwindende sint! Je kon er als kerel niet afhouden met je ogen. Ze schreef dat soort bewondering wel gewend en dat zich alle verberen met 'n charmante glimlach welgevallen. Zelfs Debby sloot zich ontzettend voor haar uit. We hielden de Kerstboom en 't stem en drukken uit Debby's korreltje en kunnen een half uur zitten we onder de Kerstboom aan de dubbele whisky.

„Gang waarschijn nog de Kerst van ons leven worden, want Cynthia scheen om de verfloskemis niet bang van kolrel Millimeter voor millimeter het se haas korte rokje omhoog schuiven totdat ze haas rokje praktisch in haar zwarte alpaca zat. Ze leek 't helemaal niet erg te vinden, also een van ons en dat en toe 'n hand 'n onder haar rokje liet glijden, 'n gehag, dat bij Debby alred voor Suede-pootje gescreet was geweest. Maar nu weegde Cynthia's voorbeeld aanzetbaar. Onder

't goedkeurend oog van Suede-pootje liet ze zich lekker door Eenoer krollen, die al en toe door Zeep Johnny gesmeerd werd.

Plotseling sprong Cynthia echter overred, nadat Suede-pootje weer bijna 'n bloedzuiger kreeg.

„Kun, jongens," riep ze, „Debby en ik gaan 'n surprise doen voor jullie. Maak de broeken maar vast los!"

„Ook," riep Debby, die helemaal in de ban van haar zwarte schoentjes was. „Oké, we zullen jullie 'n wat laten zien, zit een fyne wilde plant op?"

Grijnzend liep Suede-pootje naar de pick-up en zette de „Bolero" van Ra-vel op.

Gespannen keken de twee jongens elkaar even aan; de een klein, patig, blond, de ander lang, slank, mysterieus, donker. Toen bestonden ze gesteegd niet de muziek los. Met felle en toch gracieus bewegingen draaiden ze om elkaar heen, als twee wilde dieren die elkaar bestreken. Af en toe strekten ze 't lange haar weg voor hun ogen en dan zagen we hun ogen glinsteren.

Plotseling echter, met 'n kreet van traum, had Cynthia Debby's trutje over haar hoofd getrokken. En daar stond Debby, armen gekruist over haar nekste borsten.

„Most je dit dingen zien staan," gronde Suede-pootje goedkeurend.

Langzaam had Debby haar armen boven haar hoofd gestrekt en bewoog zich nu, met wiegend bovenlijf om Cynthia heen. Toen plotseling dook ze met 'n speciale beweging achter Cynthia's rug en cringles' daar ging Cynthia's rokje naar beneden.

We applaudiseerden voor wat we nu te zien kregen. Cynthia's zwarte slanke spieren om twee wipmalleke ballen, haar heupen glijden al even getrot sibast Debby voet voor haar op de knieën en tilde een van haar voeten op, om die te kussen, zoals vrouwen vroeger deden.

Cynthia maakte daarop zelf haar blouse los en liet de langzaam van haar schouders glijden. 'n Kleine zwart kanten beha hield nog even haar lullen gevangen, waarvan we nu al de wonderde rinding te zien kregen. Cynthia ging daarop achter Debby staan en dwong haar in een strak gespannen boog naar achteren te zakken, totdat

baar boodde de grond rosolia. In deze stand trok ze Debby's slipje uit, die daarvoor alse voor één haar benen niet een sterke beweging naar voren stak.

„Leek wel alsof de twee jongens altijd al 'n dampair hadden gevormd. Ze bewogen hun prachtige, hete lichaam in een perfecte beweging zonder enige hapering. Nu trok Debby in een wortel dans Cynthia's slipje uit. Millimeter voor millimeter trok ze het zwart dingenje naar beneden, totdat 't, met langer rustig, als 'n vodge op Cynthia's voeten lag. Toen nam Debby Eenoer bij de hand en bracht hem aan Cynthia's voeten. Trillend van genot stakke Eenoer 'n hand uit, maar niet 'n raar-direkte beweging had Cynthia 't knokje zelf gescrept en rende er nu, glijden van plezier, niet weg.

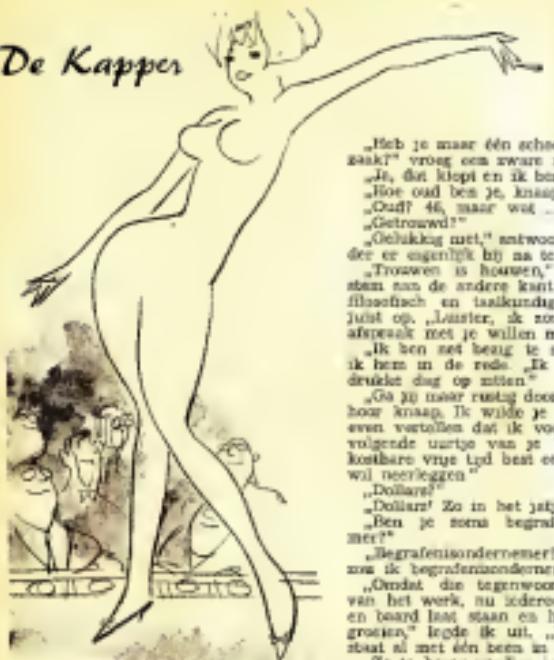
In 'n ommegang van tijd zaten we haar allenlang achterna. Debby enchus Mac Cynthia had 't sceptie helaas van 'n pantser. Met haar lange benen sprong ze over stenen en bananen, amstel moe dingen voor de voeten, waar we over struikelden en, gierde van 't lachen, waar wij ligden. Maar eindelijk hadden we haar toch ingesloten. Wild van begrote storten we ons op haar met Debby tussen ons in. Dat moment hadden iets tezake kwam, zo wel duidelijk. 't Was soms alleen 'n kwestie van aan de best konden. Als u begrijpt, wat 'n zware jongen harmpjes bedoelt!

***

— Doe niet zo vervelend. Hoe kan ik nou alleen niet een val-avondje gaan?

De Kapper

De ongenaamde opdracht die hij's avonds na het sluiten van zijn kapperszaal ontving, hielp hem niet een afgankje met een beetje aankondigend blosje... of was het een bruntje?

Ik was net klaar met het wasvergaren van de mask en had alle losse vlokken haar uit de haakken — die mijn hulpje strijk en niet overlaat — op een krullig heuse gewenkt, toen de telefoon ging.

„Met de kapperszaal van het Meridian Hotel,” zei ik terwijl ik de hoorn van de haak haalde, op de klok zag ik dat het precies drie minuten over acht was.

„Heb je maar één scheerstoel in de zaak?” vroeg een zware mannenstem.

„Ja, dat klopt en ik ben juist...”

„Hoe oud ben je, knaap?”

„Oud? 46, maar wat...”

„Getrouwdd?”

„Ochukking niet,” antwoordde ik zonder er eigenlijk bij na te denken.

„Trouwens is huwen,” merkte de stem aan de andere kant van de lop filosofisch en taalkundig voort van juist op. „Louter, ik zou graag een afspraak met je willen maken...”

„Ik ben niet heilig te sluiten,” viel ik hem in de rede. „Ik heb er een drukke dag op zitten.”

„Góód, nu maar rustig door met sluiten voor knaap. Ik wilde je alleen maar even vertellen dat ik voor het eerstvolgende uurtje van je bliggbaar zo kostbare vrije tijd bení een honderdje wil neerleggen.”

„Dollars?”

„Dollars? Zo in het jasje?”

„Ben je soms begrafenisondernemer?”

„Begrafenisondernemer? Waarom zou je begrafenisondernemer zijn?”

„Omdat die tegenwoordig baraten van het werk, nu iedereen zijn auto en bord heeft staan en het haal groet,” legde ik uit. „Echte kapper staat al niet een been in zijn graf.”

„Zo te horen verdien je het zout in de pap niet in die zaak van je. Enfin, dat is trouwens jouw business! Wat ik ben doet trouwens niks ter zake. Laat het licht nog maar even aan, we zijn só bij je!”

„Wet Maag! luister eens, man... ik ben helemaal niet geinteresseerd... de verhonding was achter al verbroken.

Ik overdacht dat wanteer ik er een beetje haast achter zette, ik misschien nog net op tijd weg kon wezen voor dat mijn onbekende klant binnen zou kunnen stappen, maar net had ik het scherm laten zakken of er werd net een ring op de glazen buitendeur ge-

tikt. Vlug haalde ik mijn dagontvanger uit de kussu en borg dat onder een sjaal decken, voordat ik de deur open deed en de lange, nauwe gang inliep die naar de lobby voerde. Het smaak wat ik zag was een korte enkhuizer gedrompen boskje kerel met vierkantje kaken. Zijn glimmend rode ge-gecht wees er op dat hij zich pas had laten scheren.

Ik kreeg er nog meer de pest in dan ik al had en zei: „Als je soms die lolsbroek bent die zojuist opgegeven bent, dan...”

„Dat ben ik, knaap,” onderbrak hij me terwijl hij een grote vleugelklamp van een band naar me uitstak. In die hand hield hij zijn biljetten van \$ 30.

Eigen automatisch nam ik ze aan.

„Zo, geef me nu eerst maar eens van je allergrootste laken, van die echte paardedeekens-grofalen, ja?”

„Laken?”

„Ja, zo noemt jij die dingen toch die je een klant omslaat voordat je gaat knippen of scheren?” vroeg hij op een toon alsof hij het tegen een onnoemend kind had dat hem niet begreep. „Viel staks!”

Ik liep naar de kast en nam er vier kapstokken uit die ik hem overhandigde. Erg veel begreep ik er nog niet van, maar ik had \$ 100 in het handje, dus dat dat wel snap. Nog op het moment dat ik die vog biljetten in mijn zak wou laten glijden, verdween Glimwurmpje, zoals ik hem al in stilte was gaan noemen, met mijn laken de gang weer in. Als dit al als een grap bedoeld was, zou de financiële stroop toch in elk geval niet op mijn schudders neerkomen, bedacht ik.

In minder dan een geurtje was hij weer terug, maar wat hij met zich mee naar binnen bracht, deed me sprakeloos van verbazing staan.

Naar binnen wandelden zijn vier laken, aanguldig over de hoofden en bovenkammen van vier volkomen grappig geklede en in groene muts-rakjes gestoken grutjes. De bijzonder lange benen waren alvast gestoken in prachtige groene pumps met hoge naaldhaken.

Ik stond nog steeds vol verbazing daar dat in geblid saengerden haren te kijken, toen het plotselinge geklik van het nachtauto me duidelijk maakte dat Glimwurmpje de deur op slot had

gedaan en het bordje „Gedichten” had opgehangen.

„He zeg, wat voor de drommel...” Hier hebben we geen potentiëleklers bij nodig, knaap,” legde Glimwurmpje uit. „Die voorzorgsmaatregelen maken natuurlijk naast je normale arbeidsloos in die \$ 100 ingesloten.”

„Arbeidsloos! Maar wat moet ik dan in hemelsnaam doen!” vroeg ik, nog steeds hevig geinteresseerd naar die verzoeking hooggehangen, zonder benen kijkend. „Ik ben geen damesschipper. Wat is dan toch in godssnaam de bedoeling van al die poppenkast?”

„Kalm nou maar, knaap,” probeerde Glimwurmpje tussen. „Je begrijpt het trouwens alvast verkeerd. Het heeft eigenlijk niets om het luf en het enige wat je te doen hebt is het het oor op de juwelendoosjes van die manjes weg te schuren.”

„Juwelendoosjes? Je bedoelt op hon...”

„Precies! Zie je nou dat het allemaal moet te betrekken heeft, onwezenjengen!” riep Glimwurmpje opgelucht uit. „En die laken had ik nodig omdat die mensen nogal verlegen zijn. Als je ze later ooit nog eens tegenkomt, gekscherd dan bedoel ik, kan je ze nooit herkennen, begrijp je? Het

— Nou denk u. Ik kijk alleen maar zo'n beetje rond.

een aardige, heve kinderen, die zich heus niet door een jong knapperje kunnen laten behandelen en liever hadden we dan ook een gekrouwde knappe, maar .... enfin, jij hebt daar ook wel reden van weg."

Aldig pratend had hij een schaar van een plank gehaald, nam de hoogte van het gezicht de voenging van het laken, dat over een der meisjes hing, tussen zijn vingers, trok het iets naar zich toe en knipte er met een vliegende beweging een driehoekig kikkertje in. Daarna plukte een knipje bij nog eens, sodat al spoedig twee vrouwegaan van onbestemde kleur me door de buurmeeschtige kap aandachtig gemaakten.

Als gevolg die gevonden is aan zulke karweitjes, ging Glimmoepeje vervolgens vlug en vakkundig het rijtje langs. Toen hij klaar was konden vier paar ogen niet onderstaan en monsteraend was. Het was een eigenaardig gevoel. „Volgende klant!" riep ik gevoelde gebroed no onverstandig aangegeven.

Het dichtst bij de stoel staande meisje trad naar voren, maar hield met haar ene hand angstvallig het laken op zijn plaats. „Trek het maar wat op, zoals je dat normaal bij het

— Ik heb deze onverstandige meisjes voor mijn reuus nodig. Wie van jullie heeft nog niet een man in bed gekregen?

scheren ook doen," commandeerde Glimmoepeje. Ik trok het omhoog terwijl het meisje haar benen optilde en ze over de leuning van de stoel legde. Het ging allemaal zo vreeselijk sprekend dat het was alsof ze elke dag geschoren werd. Daarna trok ze haar minirokje tot ver boven haar nevel omhoog en daar was het dan .... het juweelendoosje, zonder enige statigheid wat dan ook!

Het was echter wel wat moeilijk herkenbaar voor me vanwege mijn lengte.

„Ik zal er een lossestant onder nooit meer plaatzen," zei ik, „anders kan ik er vanwege mijn lengte zo moeilijk bij.

„Goeie gangmaar," zei Glimmoepeje, toen er vanonder het laken geen bewerken werden gehoord.

Ik pakte een laken kunnen, het lakkere ding ging op hiesclichogen een beetje de hoogte in, en voortreffing schoof ik het kunnen oestellen. Niet zodanig had ik het echter op zijn plaats, of te vloog als door een slang gebogen overwend en scheruwde: „Het, dat is aaneenklaud!"

„Ik zal er een doek overheen leggen," beloedde ik. Terwijl ik daarmee nog bezig was, ging het moergje al uit zichzelf zo gesmekkelijk mogelijk liggen, sodat mijn arbeidsterren goed kunnen handbereik kwam. Het was een prinktuurweltje en met enige spijt bedacht ik dat het eigenlijk zoende was het te ontdoen van alles wat erom en erbij hoorde. „Hij genoegdien begin ik in te zagen, pakte mijn scheermes en keek Glimmoepeje aan.

„De mensjes besefden zeker wel dat ik te tot op zekere hoogte met mijn handen moet .... aanzien bij de .... behandeling!" vroeg ik.

„Dit leiden je heus wel merken wan-nee je buiten je beekje gaat," grun-teleid hij. „Ik zou maar een beetje uitkijken als ik jou was en het niet maar niet te diep in het pekelwater gezetten."

Ik legde het scheermes terug op de plank. „Als je eens van plan bent rotzooi te gaan trappen, heb ik liever dat je een ander opneemt," zei ik zo kalm mogelijk.

Het was toch maar een kolletje," zei Glimmoepeje vlug. „Je doet het zelfs prima an als jouw gezicht niet

bij de meisjes in het potje was gevallen, was Pruttingo no, ik nooit in die stoel gaan zitten. Ga jij maar rustig door, knasp."

Ik pakte derhalve mijn mes weer op en begon er zo waar hoe langer hoe moerder zin in te krijgen, al moet ik eerlijk bekennen dat het mij steeds moeilijker viel mijn handen niet eens even lekker te gat te laten gaan bij al dat lekkers dat me al het ware op een presenteerblaadje werd aangeboden.

Het eerste grijtie was precies vijfentwintig minuten in heilag, maar werd dan ook in prima staat en met een spiegelduidje afgeleverd. Bij het tweede snoepje bracht ik de tijd terug tot tien minuten.

De derde bracht echter enige complicaties met zich mee. Ze was een tikje dikkere en een beetje gevuldiger dan de ander en had een wereld van prachtige alldachtige kraaihaartjes. Ik kon mijn ogen er ooit niet vanaf houden, heilige tot gevuld had dat ik reën kwast, die ik pas had uitgespoeld, nadat de scheermes stuk in plaats van ergs.

Mijn vergissing hermerkte ik pas toen ik met de ruitwarije, zeepkoude kwast haar dooie wilde inzepen en daarbij onopzettelijk met de stugge pekelklaende haren langs een uitervoor gevonden pootje, noem het maar gezouten verborgh voetje, streef. Bij elke streek van de kwast kraaide ze het uit van genot.

„Houd toch in gedachten op Mavis," hoerde ik een der andere meisjes zeggen. „Je ligt wel een meisje van 12 jaar dat met haar moedje in een donkere kast vader en moedertje aan het spelen is."

Hastig zei ik haar ja, maar het bij het scheeren als baroek mijn pink over duizend plekje glijden, zodat Mavis giechelend en nog na gesleuteld de stoel stond.

Toen mijn laatste klant onder het mes vandaan kwam en alles klar was om te vertrekken haalde Glimmoepeje uit zijn borstzak een kaartje te voorzien.

„Loos bij eefgelegenheid eens aan en kom een kleine keer naar onze speelshow," zei hij voldoend toewillt mij mij het kaartje gaf. „Als is voor mij rekening natuurlijk!"

Het lag op mijn lippen hem te vertellen dat ik de hele show al gezien had en de rekening al binnen had, maar bedacht dat het beter was hem niet voor het hoofd te steken.

Als gauwen achter elke verlichten ze de salon en kom ik eindelijk gaan slapen.

Onderweg naar huis al ik ergens een stukje, maar onder het eten en ook daarna toos ik al lang en breed thuis was en het maatje gemaakte gemaakt had, liet het gebeurde me niet los. Speciaal die Mavis kon ik niet uit mijn gedachten zetten. Stoods weer zag ik die fijne blonde haartjes voor me. Nadat ik myself een stevige borrel had ingeschenken, besloot ik me om te kleden en een taxi te nemen naar de Bongo Club, het adres dat op het kaartje vermeld stond.

Ik was verbaasd toen ik zag dat de zaak meer dan vol was. „Nieuwe show," verklaarde de barkeeper, nadat ik me op een kruk had gehesen en hier een opmerking over maakte. „Ze hebben

— En handig dat hij is, ik hoeft niet aan mijn kruk meer te zitten!

hier steeds weer dezelfde attractie en toch blijft het altijd weer zuster. Het lijkt wel of ze er niet genoeg van kunnen krijgen. Ik voor mij zeg maar zo, als je er een gezin hebt, heb je ze allemaal gezien, alleen doen deze gruttes het met een slager voor. Na de eerste show heeft de baas al zijn goede klanten opgerommeld om te kunnen kijken en omdat hij daar best best kan schamen dat er wel eens een inval zou kunnen komen, is het nu zo druk.

Ik besloot op die tweede show te wachten. Per saldo zou het niet moeilijk zijn Mavis eruit te pikken, ze was iets gezetter dan de anderen en blond. Het hoorde wel aan hetzelfde verstand ik van show-business had!

Tegen de tijd dat de show afgelopen was en de meidjes gedurfdeerd aljes afgeworpen hadden, kwamen ze in het volle licht van de schijnwerper te staan. Stomverhoopt keek ik naar de vier meidjes. Twee hadden golvend haar en twee rood. Erwég geen van hen ook maar iets dikker was dan de anderen. Onder de make-up en poeder leken de gezichten als uit stenen gehouwen en de man die die volgende morgen maat een van hen wakker zou worden, zou er helemaal geen tekenen aan overhouden.

Wie was nu de godinnaam Mavis en hoe moest ik haar benaderen? Uit mijn portefeuille duiste ik een stukje papier op en schreef:

Beste Mavis; wat denk je ervan als we de rest van de avond eens gezellig samen doorbrengen? Ik zit voor de bar op je wachten. Met scherpe groeten,

DE KITTERAAR

Ik gaf het briefje opgevouwen aan de barkeeper, gelijk met een biljet van \$ 10 en zeg hoe hij een diefstalwaarschuwing en haar het briefje overhandigde. Rustig droeg ik mijn glas leeg en wachtte af. Natuurlijk was het de vraag of zij het zou snappen en hoopte ik er maar het beste van. Ze had natuurlijk een pruik gedragen, misschien zat wel alle vier!

Enige paar minuten later hoorde ik achter mij het geklik-klik van hoge hakken, onderbroken door een gelach dat mij als muziek in de oren klonk. Deur was mijn blonde Mavis die toch eindelijk Toen ik me niet een ruk ondervraagde zag ik dat het een van de overthorpen was, die me direct heel openhartig vertelde dat de natuur haar begiftigd had met prachtig zwart haar, behalve op die plaatjes die uit de aard der zaak zelden of nooit het daglicht aanschuwden.

Het briefje was toen het in de kleder- kammer werd gehaald van hand tot hand gedaan en de ondertekening was voor haar voldoende gevonden.

Zelden had ik een betere reden voor een afspraakje kunnen bedenken en overigens, zo was de volgende morgen nog zwart ... en glad, want als man en als kapper vermoed ik 'n vak!

***

Te zwaar
bevonden

Hij behoorde maar \$ 100 als hij een nachtje bij haar mocht slapen, maar betaalde er maar \$ 9 en liep toen lachend weg... totdat de rechter de zaak in haar voordeel besliste!

Vanuit zijn kantoor in Main Street, zag Mark Bradfield de zon als een vreugdebel boven de lage gebouwen aan de overkant staan. Het was een prachtige dag, wel een beetje kil en koud, maar dat brengt de tijd van het jaar niet zich niet.

Lui schitterende geleund in zijn stoel, in zijn hand een whisky en de voeten heiligdijk op het bureau geplaatst, luisterde hij naar de nacht muziek uit de draagbare radio die naast hem stond en bedacht dat het zo best uit te bauwen was.

Met een ruk schoot hij plotseling overeind tegen Lily Laffae, de schoonheidsspecialiste, die juist eraan verbleek en vlek voor zijn reken aantallen maakte over te steken.

De blonde krullen die tot op haar rug vielen en de welgevormde schouders, die houvast gaven aan een paar prachtige wolle, uitdagend naar voren gestoken borsten, hadden de afgelopen weken zijn hersens danig aan het werk gezet en hem welving

af doen vragen of de onderbouw wel in volkomen harmonie met het schoons van boven zou zijn.

Ze betrapt hem erop dat hij haar nakeek, dreeide zich half lachend om en knipte hem vriendelijk oog voor oog de sprong naar de overkant waagde.

Na zijn whisky opgedronken te hebben, maakte hij van het papieren bekertje een kourage prop en goerde die uitbundig vanuit zijn stoel in de peulenschuur aan de andere kant van de kamer, daarna liet hij nog een paar happen af en schudde het hoofd.

Die dag was me anders een stuk! Die moest de zonde meer dan waerdig! Hij zou er heel wat voor over hebben om daar een lekker mes in een holberg te kunnen maken. Gelief maar gerust dat die wel wist wat er broedde bij de rechters! Die was doordeweeg goed wijs en grappen moest en wist te grappen meest... bevonden was zo al eens getrouwed geweest, zodat het hups niet de eerste basis kreeg zou zijn. Die

was natuurlijk uitgestudeerd tot en met mij. Hij moet toch eens een beetje meer werk van haar maken, misschien niet al wel iets in?"

Het was zo'n uur voordat Mark klaar was met zijn werk en al zijn papieren opgeborgen had. Na de luiken voor de ramen gesloten te hebben, geraakte hij zijn hoed van de kast, zette die een tikkeltje schuin op het hoofd, draaide het licht uit en sloeg de voordeur achter zich dicht. Toen hij zich nogal brusk van de deur afwendde om zijn weg te vervolgen, hoorde hij bijna tegen aan in donkerblauw uniform gestoken politieagent op.

"Oh, pardon," stamelde hij opkijkend, om onmiddellijk daarop lachend te vervolgen, "Wel allensdag Dave, ben jij het?" "Wel ja," lachte Mark, "Maar dan moet u dan niet uitslaan?"

"Ja, Mark," antwoordde de grote, goedmoedig uitziende reus lachend. "Ga jij maar lekker naar huis hoor, ik ga vannacht wel op die zaak van je. Hoe gaat het anders? Drank?"

"Ik mag niet moppelen, Dave. Verzoeken hebben ze altijd nodig en ik heb dat er daarvoor naar mij toe kunnen."

Het gesprek stopte toen Lily de deur van haar schoonheidssalon op slot deed.

"Poverdorie zeg," grinnikte Dave, "die buurvrouw van je mag er anders ook best woon. Wat een stoot, zeg?" "Ja, daar zou ik nou met plezier \$ 150 voor neerstaan om eens een avondje mee te kofferen, Dave."

"Minchien is dat juist nog wel het enige dat je tekort loopt, ouwe reus. Je weet het, ik alleen zit erop en eraan, dit maskeretje neig aan... maar geld kunnen die poppetjes altijd gebruiken en waar ze het horen." "Kora, ik ga weer eens verder met m'n roede. Prachtig weekend, Mark, een lot kijk."

Enigszins afgewisseld keek hij zijn oude schoolmeidje na die langzaam de straat uitslenterde en dirigeerde zich daarna om om naar zijn wagen te gaan die langs het trottoir stond. Even keek hij alsof hij het in Keulen hoorde donderen. Naast zijn wagen stond Lily.

"Meester Bradford, mocht u er bewaren tegen hebben me mee te nemen en me thuis af te zetten?" vroeg ze lachend. "Jemand zou me op kunnen halen, maar ik denk dat er iets tussen gekomen is."

"Maar natuurlijk, juffrouw LaRue."

Netjes hield hij het portier voor haar open. "Stapt u maar in!"

Hij startte de auto en voegde voorzichtig een behendig in het andere verkeer in. Nuwierdaar twee blokken verder was het Lily die de boom deed ontplakken. "Meester Bradford, mocht u echt wel u daarmast tegen die politieagent zet?"

Het kwam Mark voor alsof hij een stevige tik op zijn hoofd te steuren kreeg. "Bent u... hebt u... dat dan gehoord?"

"Ja, en ik vrees het u nog eens, mocht u wel u daarmast zet?"

"Wel eh... ja eh... ja zeker!" "Prachtig," lachte Lily, al haar hagelwitte tandjes bloot. "Dan houd ik u daar niet!"

"Geweldig, schitterend!" piep Mark in opeens verbazing uit. "Maar waar?"

"Bij me thuis is goed?" "Natuurlijk!"

"Bij haar thuis" bleek de de verding van een van die beschouwde stijlgebouwen te zijn. Ze deed de deur open en draaide het licht aan. "Treed binnen in het Heilige der Heiligen, meester Bradford."

Het allereerste waar Marks oog op viel was het grote, ronde bed dat in het midden van de kamer stond en waarover met veel zorg een zwart zandoende rood-satijnen sprei was gedrapeerd.

Zachtejes sloot Lily de deur en kende: "Wel, alles naar genoegen!"

"Geweldig," knikte Mark. "Wat een fijne speciaalstaat!"

Zig had zich met haar hele lichaam vast tegen hem aangeschrekt en wreef nu zachtjes haar wang tegen de zijne. Zig voelde de vaste overtuiging aan bekeren hoe door haar haren heen de sterige, maar toch zoepel borsten zochten als het ware aan hem vastzitten. Het kostte hem voor alsof er een octopus aan het werk was. Bevend van begeerte naar al dat heerlijks dat nu zo pardoes binnen zijn bereik was gekomen, greep zig zijn hand tussen hen beiden in en begon gejaagd de knopjes van haar blouse los te maken.

Toen zig het blonde encaustik uit de rok had, transpakte hij met bevenende vingers op haar rug in een onhandige poging haar bustehouder los te maken en greep, toen hem dli tenslotte grinnikte was, gracieus naar die stevige, warme

bollen, waarvan de tepels zich onder de zacht strelende druk van zijn vingers ophieven en kouhard werden. Het deed klopte in zijn slapen toen hij haar borsten in de volle hand nam en om beurten zijn lippen op beide tepels drukte.

"Kom nou, Mark! Je scheidt er hier toch niet uit, wel?"

Slechts met tegenzin lieten zijn lippen de twee zilgeladen en bleek hij haar blouse uit. "Zo beter?" vroeg hij. Lily maakte zich even van hem los, trok haar schouders even in de hoogte en liet zo de wit-kantige bustehouder

op de grond naast haar blouse glijden. Langzaam bracht zig haar hand naar de achterkant van haar rokje, trok de rits naar beneden en bleef toen afwachtend voor hem staan om hem de gelegenheid te geven de strip-tease te voltooien.

"Vooruit, Mark," zei ze, "een beetje opschieten hoor. Ik kan niet zo lang meer wachten, lieverd!"

Hastig en ongeduldig trok hij haar weer onderrok en broekje naar ontkleed, tot alles op één grote hoop aan haar voorste lag, en drukte haar daarna wild en hartstochtelijk tegen

— Enlijk waar, dit jaar heb ik echt goed opgepakt!

zich aan. Toen hij haar even later zodanig om, op bed gedrukt, toe te kijken hoe ze uit haar kleren sliep, besefte hij dat hij nog nooit eerder zo'n gevoel beschouwde.

Vlug trok hij zijn eigen kleren uit en liep daarvan geen oog af van de bekoerende manf die daar voor hem stond. Na het handje walgde al snel zijn broekje, daarna trok hij haar wild naast zich op het bedde bed. Nog even kreeg hij al bij voorbaat genoeg naar dat geslachtelijke wensje dat niet wijd open besten op hem wachtte en dat met haar blonde lichaam zo bijzonder zinnelijk aantrek tegen de rode spruit, daardoor dreunde hij het lampje op het nachtkastje om en gleed met zijn vingers trillende lichaam tussen de slanke, uitnodigende dijen.

Het wilde zoden naar de ingang van dat hobbepaardje was op zichzelf al een tegend genot, maar toen ze hem hardop hulp en zich wild van verlangen tegen hem aan drukte, duurde het niet lang of ze hadden het ritme gevonden en voelde hij haar lichaam spannen toen een gesmeerde kreet van haar te kennen gaf dat zij op haar hoogtepunt was. Toen ook hij zich het gaan, was het alom de wereld stil stond en boven nuw gaf hij haar in korte, hevige stoten alles wat hij te geven had. Daarna lagen beiden uitgeput, maar uiterst voldaan, nog naast elkaar.

„En mijn waarde mensje Bradford," gromde ze, „ heb je genoten, was het leuk?"

„Jaah, Lely... zélf! Het was ver-rukkelijk!"

Mark stond op en begon zich aan te kleden terwijl hij nog steeds keek naar dat broekje pure natuur, dat daar zo onbewogen op het grote roede bed lag en dat even tevoren helemaal alleen van hem was geweest.

Zijn hand in zijn pak stiekend, haalde hij er een rollotje bankbiljetten uit, liet ze even door zijn vingers glijden en legde er tenslotte een tussen haar borsten.

Vlug pakte zij het op en bracht het op een lijn met haar ogen.

„Maar wat flik je me nu in godnaam?" schreeuwde ze. „ Dat is \$ 56, terwijl je me er 100 beloofd had!"

Mark lachte haar verkeert in haar gezicht uit.

„Als je me niet onmiddellijk de rest

van het geld geeft, klaag ik je aan wegens oplichting."

Hij lachte nog harder. „Ik zou wel eens willen weten op welke gronden je mij aan zodat willen klagen," grinnikte hij, terwijl hij rustig de deur achter zich sloot en zich uit de voeten maakte.

Een paar weken later keek hij echter gespannen en toch verbaasd op, toen hij een oproep ontving om voor het gerecht te verschijpen in verband met een tegen hem ingedane aanklacht. Haastig zocht hij zijn advocaat, Maury Dyer, op en legde hem de zaak uit.

„Nogal overdreven voor een knutje zaden, hè Mark? De zaken gaan zeer goed, hè?"

„Prust geen onzin, Maury. Het is natuurlijk een vette streek, een schurftige lastestreek! Ik had 't al moeite moeten breken. Dat is nou niet wat je van zo'n ordinair stinkhoer kunt verwachten."

„Je dacht anders dat je er nogal schijn in had. Weer mask je je eigenlijk zo druk over?"

„Oh, op zichzelf is die aanklacht wel getring, maar ergens zit het me toch niet lekker. Wat denk je ervan?"

„Ik denk niet dat je er erg over in hoeft te zitten, Mark. Zo heeft geen enkele getuige en getuigenkondiging dat die aanklacht wel niet zijn, maar het is een blieft toch een interessant geval. Ze heeft nog een goede adviseur ook, een Clarke Dawson. Erg benieuwd hoe die het zaakje naar voren brengt!"

Een goede maand later moest Mark voorkomen.

Na de gebruikelijke opening van de zitting en de belediging richtte de advocaat van Lely, Clarke Dawson, zich tot de rechter met de volgende woorden:

„Edelachthbare, mijn cliënte, Lely Latus, is eigenares van een stukje begroeid en oppidijk bosk liggend terrein, betreklyk z'n een beklaagde afstand om door hem te worden gebruikt voor het doel waarvoor het zich leende, tegen een van tevoren afgesproken vergoeding van \$ 100. Beklaagde nam inderdaad best van dit stukje ruig terrein en maakte er een grondig en intensief gebruik van. Toen hij het echter nu gebruik weer verliet, betaalde hij mijn cliënte in plaats van

de overeengekomen \$ 100, slechts de helft, namelijk \$ 50."

Maury grimaste en keerde over naar Mark om hem toe te fluisteren: „Dat heeft die sluwe, ouwe vos moet veranderd, maar wacht maar... ik geloof wel dat ik daarop een antwoord weet!"

Maury stond op en begon zijn pleidooi voor Mark Bradford. Terwijl hij zich tot de rechter wendde, sprak hij:

„Edelachthbare, mijn waarde collega heeft de zaak zeer beknopt en duidelijk weergegeven, zodat ik eveneens kort in mijn verdediging kan zijn. Mijn cliënt heeft toe, dat de jongedame in kwestie een waanzinnig achterstand stukje begroeid terrein heeft, dat hij voor een zekere periode van haar huidige en waarvoor hij haar betaalde \$ 100 te betalen. Hij erkent ook inderdaad dit eigenaars van de jongedame in bezit te hebben genomen en het te hebben gebruikt voor het doel waarvoor het werd aangeboden. En, edelachthbare ik kan u verzekeren dat mijn cliënt dit niet groot genoten heeft en daarvan dan ook ten volle genoot. Wat mijn waarde collega echter vergat te vermelden en waarover ik thans de bijzondere aandacht van het Hof vraag is, dat mijn cliënt op bedoeld stukje ter-

rein een bron ontdekte. Een bron, edelachthbare, welke opening hij verzwierde met stenen en waarin hij een bus sloeg om er aldus een goed werkende pomp van te maken. Het zijn dan ook deze verbeteringen, edelachthbare, die naar wij menen de \$ 50 verschil uitmaken tussen het overeengekomen bedrag en de door mijn cliënt betaalde \$ 50. Wij verzoeken het Hof dan ook beledigd de eis niet ontroute te willen verklaren en mijn cliënt vrij te spreken van het hem ten laste gelegde."

Clarke Dawson liet Lily even op de schouder en richtte zich opnieuw tot de rechter.

„Edelachthbare! Mijn cliënte heeft inderdaad toe, dat beklaagde op het begroeide stukje terrein een bron ontdekte, dat hij de rand verzwierde met stenen en dat hij een bus mocht met de bedoeling een pomp te installeren. Maar, edelachthbare, mijn cliënte beweert trouwens, dat beklaagde geweten heeft dat zich een heus venijn de bosjes van het terrein bevond, anders had hij dit terrein zeker niet gekozen. Daarbij komt nog, edelachthbare, dat toen beklaagde bij terrein weer verbleef, hij de stenen rondom de bron verwijderde, die pomp wegnam en de bus

— Moet dat nou Wout? Laten we wachten tot we in het hoofd zijn...

er weer uitrek. Mijn cliënte brengt evenwel, edelslachbare, dat het gat nu veel groter en wijder geworden is dan voorheen, zodat het gevaar oplevert voor anderen. Er zouden wel eens kinderen in kunnen vallen! Hier is derhalve deuram, edelslachbare, dat wil het Hof veroordelen ons aangezien dat § 58 te willen toekennen, zodat mijn cliënte onverwijdert extra veiligheidsmaatregelen kan treffen."

Even zat die rechter nadenkend voor zich uit te staren, daarna schrapte hij zijn lepel en wendde hij zich tot de advocaten en hun cliënten.

„Wilt u, heren en de jongedame alstublieft even opstaan? Dank u wel! Daar de heren deze saak op zo'n delicate en uiterst professionele wijze aan de erde hebben geschild, zal het Hof nu uitspraak doen. De één van magistraten, Mijl Laetse wordt tegewenens om beklagende vermoedelijk in betrekking

19. *Leucosia* *leucostoma* (Fabricius) *leucostoma* (Fabricius) *leucostoma* (Fabricius)

— Zullen we hem kunnen aan de vlaggenstok gaan hangen?

van de nog resterende \$ 50 aan elkaar. Tevian wordt beklagd veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding, zijnde \$ 150."

„Nooi!” kreunden Misury en Mark als uit één mond.

Lengsang neig aap op mark toe en skak haar hand uit. „Ik hoop, dat je geen wrak bliggt koesteren, Mark, maar toch zie ik die § 16 graag so spoedig moeglik tegemoet.“ Ze maakte aanstalten om te vertrekken, maar keerde nog even op haar schreden terug.

"Toch ben je een fijne, lekkere vent, Marik: ook ik heb genoten en mocht je ooit nog eens beklagen dat terrein nog eens nodig te hebben..... de deur staat voor je open, hoor ... allemaal," ze kreeg hem schaiks een ..... dan is het belangrijk wel voor mij betalen gebleszten, hoor!"

☆ ☆ ☆

SEX AND ROPEMAKING

De belangstelling voor de oekraïns die in sloten in Kopenhagen gehouden word was enorm. Achteraf bedien, had men zo'n opkomst eerst niet verwacht. Alleen al vooruit West-Duitsland waren aangegeven voor meer dan 5000 kaartjes binnengekomen som de tentoonstelling nog lang niet gesold was. Gelukkig overtuigd kreeg men een aantal kaartjes. Coblenza van 300 kaartjes; met charlantenwensen kwamen de Ambassade lijkbaar wel mee. In Europa onder enkele verantwoord. De Denen zelf waren niet zo enthousiast, de buitenlanders des te meer. Op de huur was van alles te zien en nog meer te bewonderen. Een grote Irlandse kinder maakte van de gelegenheid gebruik om in Kopenhagen te proptestieren tegen de censuur op seks in hun eigen land, vooral de dans uit het gezelschap word er geen doekjes om...

De Middelouw dan vier sur ging die deur open bei Nien sur 'n avoude. Op die morgoen van die eerste dag mocht die groep maar hoor. Zo'n 300 fotogroote misteke van die geïmproviseerde fotograaf om meer horizontale praatje te sliuken en die damee demonstrasies zetten Nien ook veler die eerste dag haar hars bestreke binne voop.

Er waren van allerlei veranderingen te bewonderen. Kettingen, ringen, halsbanden en ook een hele soek kushefbandels. Sinds die kushefbandel dachtet we van dese apparaat of te zij, maar see hier. De moderne man voorziet zijn vrouw van een gordelje voor het geval zij het niet meer zonder hem uit kan houde. Mijnheer kan dan ongestoord van een uitstapje naar Kopenhagen genieten, terwyl hij enrewou volig bewaakt weet dat zij een sierlike gordel, kompleet met een ingewikkeld slot dat „staate symbooltje“ uitbeeldt.

Het kogen met de sieraden alvraal in Parijs. Op een show van moderne hippe kleding droegen de twee mannequins — Mis en Vicki — verschillende plakken met afbeeldingen van een paard en een vrouwje. Dit sloeg direct etern in en een rage was geboren! Op de artikelen vond zo voor het ogenblik haartoegepast.

Aan streng kantigen hingen deze plakken, in alle mogelijke maten en met de meest mogelijk en onvergelyke voorstellingen. Al naar gelang de prijs, verkoonden de miniatuuren van een vrolijk blik tot een bewerkt zilver.

Oftewel de afbeeldingen op de sieraden in moderne ogen wel degelijk van pornografisch karakter zijn, dat ondanks dat de politie hier weinig banter uitricht. Vele afbeeldingen zijn afkomstig uit Griekenland, India en Egypte en in elk museum van oudheden zal een opvallend interessant enigszins motieven afgebeeld zijn.

Hier afgebeeld als deutscheren een mannetje en vrouwtje. De sieraden zijn heel eenvoudig en kleinschalig gestileerd worden door de twee poppetjes op elkaar te drukken en elkaar vast te houden. Zo op eenige gedicht pornografie, maar wat te zeggen van precieze detailleerde mannetjes en vrouwtjes op kastelen uit India, waar de kunst vroeger zo primitief was dat men niet wist hoe een mannetje en vrouw uit te beeldien dan als de mannelijke keel van deze sieraden?

In een stand voor vlonsters toont een juffrouw hoe je met zo'n apparaat moet omgaan om wat je er alsemel mee kunt doen en te bekijken. Om de aandacht te trekken, was een speciale strip-tease show voor een juffrouw — die aanzienlijk gewoon op de stand rondliep — zich ontponen als een volledige stripshow. Ze gaf een strip weg die werkelijk was de bovenste plank van. Elk laarje die er weer iets blootgeliessen was, pakte ze de vlonster en het duidelijk van de verzamelde dames, heren — en kinderen — die losse prijs het ding wel was voor een vrouw die normale anders wil.

Na de eerste dag moesten diverse standhouders buren dat ook in Denemarken niet alles toegestaan is. Al beweert de politie zich dat niet officieel met de seks, ze heeft nog wel deugdijk een oogje in het ziel. Verschillende shows mochten niet meer vertoond worden en heel wat pomografische films werden verboden. Niet omdat het „je ver ging“, maar omdat men geen vergassing had ontgaan voor een Elftoontelling of het opvoeren van een strip-tease. Natuurlijk zijn die dingen niet verboden, maar alleen in speciale gelegenheden zoals nachtclubs en bars. Met dit argument in handen kan men een volledige controle uitoefenen op de bewegingen van sex (8).

